

TEN AANVAL ! Joris Denoo

Thomas is twaalf en heeft een moeilijk behandelbare vorm van epilepsie. Elke dag en nacht krijgt hij kleine tot zeer heftige aanvallen. Een jaar lang zoekt het team van epilepsiecentrum Zevenbossen naar een middel daartegen. Met veel vallen en opstaan, en de steun van andere kinderen die er verblijven, leert Thomas over zijn aandoening, over zichzelf en over de mensen uit zijn omgeving. Zodat hij altijd weer blijft opstaan, zelfs wanneer hij moet aanvaarden dat het wellicht niet echt beter wordt. Dit tienerdagboek is echt gebeurd. Alleen de naam van de jongen, die van de instelling en andere eigennamen zijn gewijzigd, in verband met privacy.

Woord vooraf

(uit een ander dagboek)

‘Het is een loodgrijze dag vandaag. Ook in ons hoofd en in ons hart. M. is naar de kapper geweest. Hij ziet er graag *pico bello* uit. Maar hij heeft met zijn twaalf jaar al zoveel meer littekens op zijn lichaam en in zijn hart dan de meeste kinderen van zijn generatie. Hij heeft ook al beduidend meer ‘dode vrienden’ dan andere kinderen van zijn leeftijd. Jaren van problemen heeft hij achter zich liggen. Zijn prille jeugd werd grondig verknald. Die kan hij nooit meer opnieuw beleven, zoals het zou moeten. Hij kent de geuren, kleuren en geluiden van vele ziekenhuizen. Hij leerde telkens opnieuw afscheid te nemen van zijn vrienden. Hij incasseerde dat het niet mooi meer was. Met altijd verse scherven bouwde hij alsmaar nieuwe luchtkastelen. Hij leerde vallen, letterlijk en figuurlijk, opstaan, en weer vallen. Honderden keren verwondde én kwetste hij zich, van buiten en van binnen.

Nu wordt hij twaalf, verslindt boeken, bouwt kastelen, verzint eilanden en hoopt, blijft hopen. Morgenochtend vullen we voor de laatste keer zelf zijn dagelijkse pilendoosje. Vandaag pakt L. andermaal zijn koffers. Maar niet voor de Noordzee, Hongarije, De Efteling of een bosklas. Als M. terugkomt, misschien ‘aanvalsvrij’, weer startend vanop zijn pechstrook, moet hij de jaren achterna hollen: één, twee, drie. En hopen op vroegere vrienden, die hem de kans willen geven weer aan te tikken.

Het is dus zover: 1 september. Een magische datum in de hoofden van veel kinderen. ‘De laatste zorgeloze (nou!) nacht is voorbij,’ zegt L. Vroeg in de ochtend al staan op hoeken en trottoirs kinderen op bussen te wachten, vastgebonden aan hun rugzakje of schoeltasje. Onze zoon is er niet bij. We nemen hem mee in de auto, ver

van hier, ver van zijn nestwarmte. Voor hoe lang? En daarna? Het zal een lange reis worden, die jaren en jaren zal duren, maar dat weten we nog niet.'

HOOFDSTUK 1

Toen mijn ma nog bij haar ma woonde, heette haar poes Pinard. Dat is natuurlijk al een heel geschiedenisboek geleden. Nu heten alle poezen bij ons thuis ook altijd Pinard. Zo hebben we al vijf of zes Pinards gehad. Misschien zijn we nu al aan de zevende toe. Ik vind het een leuke gewoonte.

'Pinard! Pst! Pst! Pinard!' Zo klonk het al bij mijn oma zaliger. Zo klinkt het nu al jaren bij ons.

Eén keer hadden we een zwerfpoes. Ze logeerde een halfjaar bij ons. Die noemden we Gerda, omdat haar gezicht bij die naam paste. Want er liep natuurlijk al een Pinard bij ons rond. Maar Gerda verdween plotseling weer, net zo geheimzinnig als ze gekomen was.

Als we een hond hebben, luistert hij ook altijd naar dezelfde naam. 'Pavlov' moet het dan zijn.

'Pavlov! Dààr! Panvlov! Zit!' Zo klinkt het al drie jaar bij ons. We hebben die naam uit een verhaal van ma. En ma hoorde dat verhaal toen ze nog studeerde, van een wijze, ernstige professor. Het ging over een hond die begon te kwijlen telkens een bel rinkelde. Als die bel gerinkeld had, kreeg hij te eten. Maar ... als de bel rinkelde zonder dat er eten volgde, kwijlde het dier ook. Hij kreeg dus een kwijlgewoonte bij het horen van een bel. En eigenlijk was 'Pavlov' de naam van de kerel die het trucje met de bel uitvond. Het was een beetje een vreemd trucje. En een vreemd verhaal. Wat heb je nu aan een hond die kwijlt als hij een belletje hoort!? Nu, tot daar. Wij hebben er alvast een prima naam aan overgehouden. Alle honden bij ons moeten dus altijd Pavlov heten. Nu zijn we aan onze tweede hond toe.

Over mijn eerste hond, de zwarte Pavlov, heb ikzelf ook een verhaal. Een treurig verhaal. Niet om bij te kwijlen, maar omecht bij te huilen en verdriet te hebben. Nooit zal ik het vergeten. Sinds kort heb ik een heuse identiteitskaart. Ik word er straks namelijk twaalf. Af en toe kijk ik er stiekem naar. Als ik mijn portefeuille openklap, zie ik ook telkens de foto van mijn zwarte Pavlov. Hij is al meer dan een jaar dood.

Op een zondag kreeg ik weer eens een gemene, onverwachte aanval. Mijn lichaam schokte vooruit; ik knalde met mijn hoofd tegen de keukenkast aan. Alles gebeurde in een fractie van een seconde, zoals gewoonlijk. Voor de zoveelste keer bloedde ik. En mijn bril was stuk. Pa, ma en de tweelingzussen snelden op mij toe. Ook zwarte Pavlov, mijn eerste hond, kwam aanhollen.

Ik begrijp het nog steeds niet.

Hij sprong op mij toe en gaf me nog een fikse extra knauw achter mijn oor. Donkerrode druppels bloed drupten op de keukenvloer. Ik schreeuwde, en was bang en kwaad tegelijk. Mijn neus! Mijn oor! Mijn bril! Het was een nachtmerrie waarin alles tegelijk gebeurde. Vijf minuten later al lag ik bij dokter Bob hier aan de overkant van de straat. Bob is een goede vriend van ons. Hij kent al jaren mijn probleem. De keren dat hij mijn wonden heeft gehecht, zijn niet meer op twee handen te tellen.

Maar het ergste moest nog komen, de maandag daarna. Ik wist wel dat het zou gebeuren. Het is het lot van alle honden die bijten. Het kon niet anders. Ik had het in de mot, ondanks de pijn. Toen ik van school terugkeerde (ik was geen watje dat voor een prikje thuisbleef), was mijn zwarte Pavlov er niet meer. Jawel: spuit. Pavlov de Eerste was dood.

Dat deed pas pijn.

Het verdriet van mijn ma was al net zo groot als het mijne. Honden die bijten, moeten verdwijnen. Ze mogen niet de baas over de mensen spelen. Zo is dat. Dierenarts Frank had ma en pa alles uitgelegd. Er zat niks anders op.

Als ik nu mijn portefeuille opensla, zie ik hem. Hij gaat overal met mij mee. En thuis ... loopt nu de rode Pavlov rond. Een echte cocker-spaniël. Straks wordt hij een jaar. Elk weekend, als ik thuiskom uit epilepsiecentrum Zevenbossen, huppelt hij kwispelstaartend op mij af. Zijn leuke biefstukoren zwiepen dan vrolijk heen en weer. Hij durft ook wel eens te happen. Maar dat is niet zo erg als die ene gemene knauw van mijn zwarte Pavlov zaliger. Toch zie ik ze allebei even graag. Want dood is niet zomaar dood. Je bent pas dood als iedereen je vergeten is.

En, o ja, die andere foto. Op die gloednieuwe identiteitskaart. Ik heet Thomas. Straks word ik twaalf. Een speciaal punt op je levenslijn, vind ik. Voor de eerste keer in mijn leven zal ik op mijn verjaardag niet thuis in Yserleie zijn. Tijdens de week verblijf ik namelijk in Zevenbossen, 130 kilometer van mijn eigen bed verwijderd. Sinds 1 september is dat zo. En het kan maanden duren. Misschien wel een schooljaar. Maar dat hoop ik niet.

Hier in Zevenbossen is een centrum waar kinderen met epilepsieproblemen terecht kunnen. Ze zijn er dag en nacht heel intens met je bezig. Van maandag tot vrijdag loop ik er ook school. Op zaterdagmiddag ga ik naar huis, na het middageten en de vaat pas. Het zijn dus wel heel korte weekends voor mij. Hier houden ze me goed in de gaten. Een camera filmt me terwijl ik slaap. Die is in de bovenhoek van mijn kamer opgehangen. Ik word af en toe onderzocht. Ze controleren mijn bloed: om de zoveel dagen een prik. Dat is geen probleem, want ze kennen er hier wat van. Dokter Dehaes zoekt het wondermiddel om me van mijn aanvallen af te helpen. Ik heb er soms 20 per dag. En vroeger nog veel meer. Dat is ook een lang, treurig verhaal. Een verhaal dat al jaren duurt. Maar ik hou er de moed in.

Ons gezin zit nu zowat overal in Vlaanderen. Mijn zussen Ellen en Lise, de 15-jarige tweeling met ieder hun eigen verjaardag (ze werden 10 voor en 10 over middernacht

geboren, dus vieren ze tweemaal feest), lopen school in Kortrijk en in Gent. Ook verschillend dus. Mijn pa geeft les, in Brugge, aan jongelui die later zelf les willen geven. Hij schrijft af en toe een boek. Nu is het mijn beurt eens. Mijn ma werkt thuis. Ze studeerde in Brussel nog iets moeilijks, maar daar wacht ze nu nog even mee. En ik ... ik zit hier in de stille Kempen. Ver weg van alle rumoer.

Tja ... epilepsie: geen makkelijk woord. Je kunt erover struikelen. Hier in Zevenbosen in de Kempen wordt er iets aan gedaan. Met veel geduld, langzaam maar zeker.

HOOFDSTUK 2

Vroeg of laat zou mijn zwarte Pavlov toch een spuitje gehad moeten hebben. Hij was een ongehoorzame hond. Hij hapte naar de mensen. Bezoekers joeg hij de stuipen op het lijf. Nou, die foto in mijn portefeuille vertelt dus eigenlijk een heel verhaal.

En zo heb ik nog van die dingen. Kleine dingen. Neem nu mijn voorraad plastic vorken. Op een keer zat ik 's ochtends klompjes spek te eten. Spekjes vind ik bijzonder lekker. Ze knisperden nog in mijn bord, want ze kwamen net uit de magnetron. Het rook heerlijk in de keuken. Maar alle gezelligheid werd weer in een klap weggeveegd. Net toen ik mijn vork met zo'n lekker brokje eraan in mijn mond stak, gebeurde het. Ik kreeg een flitsende aanval te verduren. De vork schoot diep in mijn keel en verwondde me gemeen. Mijn linkerarm en -hand maaiden mijn ontbijt van tafel. Iedereen schrok zich een bult. Scherven, brokken, plassen! Ik proefde bloed in plaats van spekjus. Enkele minuten later al stond ik met wijd open, gapende mond bij dokter Bob. En van die dag af koopt ma ... plastic vorken en messen voor mij. De scherpe punten van de vorken drukt ze een fractie van een seconde op een verwarmde plaat van ons elektrisch fornuis. Zo worden die wat stomper, en dus minder gevaarlijk. Want het blijft ook nooit bij één aanval. Op sommige dagen krijg ik er meer dan twintig. Ik moet altijd uitkijken. Overal waar ik kom, neem ik een wit plastic vorkje mee.

Er zijn nog witte dingen in mijn leven. Ze spoken al jaren rond. Ik hoef er niet eens over te dromen: de griezels zijn er echt. Achter alle deuren en in alle gangen van de ziekenhuizen in de Vlaamse steden zie ik ze: de witte jassen. In de loop van de jaren heb ik al heel veel boeken gelezen en films gezien, maar nergens lopen er meer spoken rond dan in mijn eigen echte leven. Sommigen waren leuk, anderen vreselijk. Maar ik griezel er al lang niet meer van. Kijk: daar nadert weer zo'n vriendelijke vampier. Ma en ik zitten hier al drie kwartier op hem te wachten.

'Ha! Die Thomas!'

Ik kijk door het venster naar buiten, naar niets. Mijn lippen stijf opeen. Ma geeft me een lichte stomp.

'Dag dokter,' mompel ik dan. Op televisie was er eens een programma over ongewone of gekke achternamen. Er was een dokter bij die Dokter heette. Op zijn bordje aan de deur stond dus: Dokter Dokter.

'Stropen we de mouwen maar eens op?'

Een bloedbad. Zo gaat het al jaren. Maar niemand die ooit wat vindt. Ik ben een doodnormaal kind met gewoon bloed.

'Flinke kerel hoor. En mooi, dik bloed. Nietwaar, verpleegster?'

Ik speel toch maar wat toneel. Er hangt gewoonlijk een nieuw stuk speelgoed aan vast. Desnoods huil ik. Dat maakt indruk.

'Zo, tot een volgende keer. De verpleegster regelt wel een nieuwe afspraak met jullie. Betalen aan de kassa, graag.'

'Dag dokter.'

'... Vampier,' vul ik stilletjes aan.

Betalen voor je eigen bloed!? Tientallen keren al hebben ze bloed van mij genomen. Gelukkig maakt een lichaam altijd opnieuw vers bloed aan. In het laboratorium doen ze dan onderzoeken. Dat is wel nodig, want ik neem al heel lang speciale pilletjes. Soms meer, soms minder, soms eens van een andere soort. En in mijn bloed kunnen ze dan zien of die wel helpen. Het blijft proberen en hopen. Op een spat meer of minder kijk ik al lang niet meer. En hier in Zevenbossen kunnen ze bloed afnemen zonder dat je het voelt. Het zijn bloedkunstenaars. Een witte jas hebben ze er niet voor nodig. Het is allemaal minder vampierachtig. Vroeger, in de ziekenhuizen waar ik af en toe verbleef, soms wekenlang, was dat wel anders. Niet altijd, maar toch ... Of ben ik het die het allemaal heel gewoontjes begin te vinden?

HOOFDSTUK 3

1 september. Het was een regenzomer. Elke dag kon je een douche nemen met hemelwater. We zijn twee weken in Hongarije en één week aan de Noordzee geweest. Nu is het zover. Ik zit in de grote kamer van Leefgroep B in het epilepsiecentrum Zevenbossen. Het ziet er allemaal uit zoals in een gewoon huis: keuken, televisie, koelkast, tafels, stoelen, kasten, makkelijke fauteuils. Een prikbord. Een kalender.

Na al mijn avonturen in drie ziekenhuizen en twee scholen zit ik hier nu in vergadering met een heleboel grote mensen: dokter Dehaes, pa, ma, Mark, Edwin, An, Griet, Maaïke, Liesbet, Ingrid. Wie is wie? Wie doet hier wat? Ik voel me niet lekker. Alles is nieuw. Daarstraks hebben ma en pa mijn kamer wat gezellig gemaakt met spulletjes van thuis. En boeken. Hoog in een hoek hangt een camera. Daarmee word ik gefilmd terwijl ik slaap. Ik heb een eigen badkamertje met toilet en wastafel. Whaw! Hier menen ze het echt. Wat een luxe. Dat valt wel eventjes mee. Maar toch zou ik liever huilen dan lachen.

‘We werken straks aan ons spookkasteel voor het grote tuinfeest,’ zegt Mark. ‘Misschien wil je ook helpen met Domien, Tore, Ben, Vincent en Aishah?’

O, ik heb al zoveel griezels in mijn leven ontmoet! Weer spoken!

‘Iedereen zorgt ervoor dat je je hier goed voelt, hoor Thomas,’ glimlacht dokter Dehaes. ‘We weten ook wel dat je het liefst van al thuis zou zijn. Je zegt weinig hé? Praat je nooit veel?’

Ik schud wat met mijn hoofd, zo tussen ‘ja’ en ‘nee’ en ‘ik weet niet’. Ik hoor niets meer van wat er op de vergadering wordt besproken. Ik zie Pavlov voor mij, en het woonerf bij ons huis, meester Piet van vorig jaar, het houten huisje in Hongarije ...

‘Is hij gewoonlijk zo stil?’

‘Hij zegt weinig hé?’

‘Hij heeft wel zijn tijd nodig, hé jongen?’

Ma begrijpt me altijd. Ik probeer te knikken, maar mijn hoofd weigert.

‘Thomas komt bij juffrouw Els in de klas. Dat zal meevallen hoor.’

Ja, hoera, ook dat nog.

Soms blijft het enkele seconden stil. Dan zit bijna iedereen vriendelijk naar mij te staren. Niemand zegt iets. Ze kijken alleen maar. Pa en ma hebben het ook moeilijk. Ik zie het aan hun gezicht. Dokter Dehaes legt hun alles haarfijn uit. Iedereen rond de tafel heeft zijn eigen taak, zegt hij. Potverdorie, hoe heten ze ook weer allemaal? De gedachten tolleren in mijn hoofd rond. O, het kan hier best wel leuk worden. Ai, straks mag ik niet weer mee naar huis, naar mijn verre provincie. Vreemd gevoel. Misschien vinden ze hier wel een goed middeltje tegen mijn aanvallen. Eindelijk verlost?

Hoe lang zal ik hier moeten blijven? En wat als ze weer niets kunnen doen? Ik zwerf nu al jaren in allerlei ziekenhuizen en centra rond.

Elke woensdagavond is er bezoeker, maar de weekends zijn zo kort! Op zaterdagmiddag pas naar huis, na het middageten! Welk wit spook heeft deze marteling bedacht?

Er is hier vandaag nog een nieuwe toegekomen. Hij is bijna twee meter groot. Hij is al zeventien. Ze moeten een groter bed zoeken voor hem.

Zal ik hier vrienden hebben? Blijven pa en ma nog even? Hé ... het is woensdag. Ze mogen tot vanavond blijven.

De anderen zullen mijn schokken en aanvallen zien. En ik die van hen. Wat als ik hier mijn bril weer eens breek? Wat zal ...

Dan komen plotseling de tranen. Ik kan ze niet meer terugduwen. Alles wordt wazig voor mijn ogen. In mijn keel zit een dikke prop. Het is 1 september. De zon schijnt. Maar nu regent het ook: in mijn hart.

Halfeen. Het wordt etenstijd. Kijk: ik word er al onmiddellijk ingegooid. Pa en ma gaan beneden in de cafetaria iets eten. Ik blijf hier in de leefgroep. Vanmiddag zijn we dan nog enkele uren samen. Door mijn tranen heen zie ik de anderen aan tafel

verschijnen. Er is een donker meisje bij. Dat moet die Aishah zijn. Ze glimlacht vriendelijk. Ach, verdriet kan ik niet blijven hebben. Mijn tranen drogen op. Ik zie nu koninginnenhapjes verschijnen. Dat valt dus even mee.

‘Hé, was dat een schokje?’ vraagt Aishah plotseling. Ik knik stom. Het is weer gebeurd. Gelukkig niet zo hevig. Ik moet mijn krachten sparen voor ...

‘Iedereen hier heeft zijn aanvalletjes,’ lacht Mark. ‘We kunnen daar allemaal tegen, hoor. Daarom zijn we hier. Allemaal samen ten aanval! Zin om vanmiddag mee te knutselen aan ons spookkasteel?’

Ik weet het niet zo goed. Ma en pa ...

‘Mm ... toch liever niet,’ mompel ik.

‘Ook goed hoor. Eerst wat wennen, hé? Kijk: daar is Domien. Hij is hier ook pas. Zijn bed is verdorie veel te klein. Daar moeten we iets aan doen. Al die grote kerels tegenwoordig. Zullen we er maar een stuk afzagen?’

Een reus van een jongen met zwart haar gaat aan tafel zitten. Hij zegt wat, maar ik begrijp hem niet.

‘Dit hier is Thomas,’ zegt begeleidster Ingrid. ‘En dat is Domien. Hij is zeventien. Nu hebben we iemand uit elke provincie in onze leefgroep. Thomas komt van het verst. Is het niet zo, Thomas?’

Ik knik. Van heel ver kom ik. Vele, lange kilometers. En files. Ik kijk naar de reuzenhanden van die reuzen-Domien. Hoe zou die zich nu voelen, als nieuwkomer? Hij is er al zeventien. En zijn bed is te klein: zo’n boomlange kerel is het!

Met mijn plastic vorkje woel ik door het koninginnenhapje. Iemand (wie?) heeft dat al voorgesneden voor mij. Allemaal smurrie in mijn bord, zoals gewoonlijk. Net het modderweggetje naar ons houten huis deze zomer in Hongarije. Naast mijn glas ligt een grote, nieuwe medibox met mijn weekvoorraad pilletjes. Het oude doosje van thuis is verdwenen. Ma zal dat wel als souvenir willen houden. Ik kijk naar de namen van mijn lotgenoten op het prikbord van de tafeldienst en het vogeltje-voederen: Domien (welkom!), Thomas (welkom!), Vincent, Aishah, Tore, Pieter, Ben, Jelle. De nieuwelingen hangen er dus al bij. Hier weten ze van aanpakken. Aan mijn kamerdeur en aan die van Domien hing ook al een grote WELKOM.

Na een uurtje verschijnen pa en ma. In mijn hart breekt de zon weer door. We verkennen de omgeving: bossen, paden, Juulke de ezel in de wei, de moestuinen, het zwembad, de school, het springkasteel. We ontmoeten allerlei kinderen met allerlei problemen. Er zijn er die valhelmen dragen of in rolstoelen zitten. Schrikken doe ik niet: ik kwam hier vroeger al twee keer op bezoek.

In het dorp Zevenbossen, drie kilometer van het epilepsiecentrum verwijderd, drinken we een cola in een cafeetje. Het heet: ’t Kafeeke. De namiddag lijkt maar één seconde te duren. Voor ik het echt goed besef, zit ik alweer aan tafel in leefgroep B. Ik bijt op mijn tanden en zie ma en pa vertrekken. Het doet pijn. Het doet verdomd pijn. Het snijdt als een mes. Nog altijd, hoewel ik al zo vaak afscheid van ze nam toen ik voor het zoveelste onderzoek in een zoveelste ziekenhuis overnachtte. Als ik

even later op mijn kamer kom, ligt er een briefje. Weer wordt alles wazig voor mijn ogen; het is niet de eerste keer die dag.

‘Slaap lekker. Tot zaterdag! Papa – mama.’

’s Avonds rinkelt de telefoon aan de balie. Mijn hart klopt twee keer zo vlug.

‘Hallo Thomas?’

Ik slik en slik. Mijn stem bibbert, telkens ik ‘ja’ zeg. Want meer komt er niet uit. Een mama uit de verre verte klinkt zo vreemd. En ik weet dat papa meeluistert. Af en toe zegt hij ook iets. Hij doet zijn best.

Als ik weer opleg, voel ik me doodmoe. En alleen.

Die eerste nacht ben ik een filmster. De camera loopt terwijl ik slaap. Dat is wel even wennen, want er moet ook een lamp blijven branden. Ik sliep thuis altijd in het stikdonker. Ach, misschien krijg ik er nog een oscar voor. Ik hoop dat ik droom.

HOOFDSTUK 4

Het eerste korte weekend thuis was een feest. Waarom? Omdat er niks speciaals gebeurde. Omdat ik heerlijk op mijn kamer kon spelen en lezen. Mijn vertrouwde eiland. Omdat iedereen gewoon thuis was: ma, pa, Ellen en Lise. Daarom was het een echt feest.

Nu is het alweer woensdag. Bezoekdag! Ik loop met mijn makkers van de leefgroep door het bos. Maar ik voel me helemaal niet lekker in mijn lijf. Het is lastig. Ik zweet. Ik ben bang dat ik val. Straks komen pa en ma. Zal ik op tijd terug zijn als ze arriveren? Ze weten niet eens waar ik nu ben. En het is nog zo ver! En ik moet dubbel uitkijken. Ik loop er namelijk bij als een dure robot. Mijn hoofd is bepleisterd met allerlei draden en draadjes. Ik zie er niet uit. En die vervelende lijm in mijn haren ... punk is al lang uit de mode. Aan een draagriem om mijn middel hangt een peperduur toestelletje. Het heeft veel gekost, zegt Mark. Samen met dat kluwen van draadjes meet het mijn schokken.

‘Zoals andere toestellen aardbevingen kunnen meten,’ glimlacht Edwin. Nee, ik voel me echt niet op mijn gemak. Als ik nu een aanval krijg ... maar dat is precies de bedoeling! Mark en Edwin, de begeleiders, blijven voortdurend dicht bij mij.

‘Je móét schokjes krijgen, hoor,’ zegt Mark. ‘Zoveel mogelijk. Dan kan dat toestelletje die optekenen. Zo komt de dokter veel te weten en kan hij je beter helpen.’

Ze hebben het hier altijd over ‘schokjes’. Alsof mijn aanvallen daardoor kleiner worden, pff. Ze moesten die zélf eens voelen!

‘Hoe lang is het nog stappen?’

‘We zijn er zo.’

‘En als dat ding hier breekt?’

‘Ach, we zijn bij je, hé.’

‘Hoe laat is het al?’

‘Ze zullen heus wel op je wachten, hoor.’

Toch vertrouw ik het zaakje niet. Als een houderige pinokkio ploeter ik verder door dat verdomde bos. Ik voel tranen opkomen. Kan het niet helpen. Verdorie. De allereerste bezoekswoensdag belooft niet veel goeds.

Mijn pa heeft makkelijk praten. Zoek daar maar naar het Geheim van Zevenbossen, zegt hij altijd. Dan schrijven we er samen een spannend boek over. Jaja ... hier is geen geheim. En hij zou eens met zo’n bepleisterde kop en lijm in zijn haar door een vreemd bos moeten sjokken!

Ai, een schok. Lap. Ik lig er weer net niet. Ik heb het weer helemaal niet voelen aankomen.

‘Ho!’ lacht Mark.

‘Ho!’ doet Edwin.

Ze zijn er als de kippen bij om me te helpen. Ben brabbelt wat in zijn onverstaanbare taaltje. En Domien roept iets. En Tore. En Aishah.

Het Geheim van Zevenbossen? Dat ze hier verdorie allemaal een verschillende taal spreken! Ik begrijp er geen snars van. En begrijpen zij mij wel?

Vanavond mag al die elektriek van mijn kop. Vierentwintig uur lang heb ik ermee rondgelopen. Weg met die doornenkroon! Weg met dat aardbevingen-toestel aan mijn riem! Met de helm geboren? Dat zeggen ze soms van iemand die altijd geluk heeft. In mijn geval is het dan wel een valhelm.

Wanneer we in het centrum arriveren, bots ik pardoes tegen mijn eigen vader op!

‘Hoi Thomas!’

‘Hé! Ben je alléén gekomen?’ vraag ik ontgoocheld. ‘Waar is ...?’

‘Nee. Ma is naar het toilet,’ lacht hij. ‘Hoe maak je het?’

De vonken spatten nu uit mijn kop vol elektriek. Nou, tranen bedoel ik eigenlijk. Een pak van mijn hart!

Samen nemen we de lift naar de eerste verdieping, naar de leefgroep. Terwijl Edwin even later mijn pleisters en bedrading en lijm voorzichtig verwijdert, verberg ik mijn gezicht achter een handdoek. Het doornenkroontje wordt afgezet. Het doet verdorie pijn. Al dat gewrijf! Ik zie er als een geplukte kip uit. ‘Ik ... ik dacht dat jullie alweer vertrokken zouden zijn,’ zeg ik met doffe stem.

‘Maar waarom?’ vraagt ma. ‘Dat kan toch niet?’

‘Omdat het al zo laat was.’

‘Zoiets zouden we nooit doen, hoor. Als we hier na al die kilometers aankomen, willen we je toch wel even zien, hé! Malle jongen die je bent.’

‘Eet je straks met je pa en je ma in de cafetaria?’ stelt Edwin voor. Ik knik. Dat is een prima idee. De bewolking op mijn gezicht trekt weg. Ik zet mijn bril weer op en monster mijn hoofd in de spiegel. Ja: net een geplukte kip. Dat plakkerige goedje laat overal witte stippen in mijn haar na. Ma geeft mijn haar nog een stevige sham-poobeurt. Het wordt alsmaar erger.

‘Edwin zei dat het machientje 10 000 euro kost,’ vertel ik aan tafel. ‘Ik was geweldig bang dat ik tijdens de boswandeling zou struikelen. Er zitten echte wildebrassen in de leefgroep, hoor.’

‘Edwin zei dat opdat iedereen goed op zou passen. Tja ... ‘

‘Hij had het beter niet gezegd. De schrik zat me in het lijf. Ik durfde bijna geen poot te verzetten.’

‘Nou, je ziet maar, jongen: hier maken ze er echt wel werk van, hé?’

Ik knik. Ik heb hier al veel geknikt.

Maar over dat bosavontuur ben ik helemaal niet zo enthousiast. En die cafetaria hier beneden ... die heeft ook betere tijden gekend. Nee, de allereerste bezoekswoensdag valt niet echt mee.

HOOFDSTUK 5

‘Zeg, Tore: ken jij die mop over koning ... ?’

‘Nee hoor.’

‘Zw ... zw ... zw ... ‘

‘Hihihhi!’

‘Hahaha!’

‘Hei, ik mag vrijdagavond al naar huis. Dan komen ze me ophalen. Leuk hé?’

‘Gelukzak! Van mij is het altijd al een stuk in de zaterdagmiddag als ze komen.’

‘The Scabs treden op in ons dorp. Er is een groot feest. Ik ga kijken, met de tweeling en hun vrienden.’

‘En wij gaan weer zwemmen en iets lekkers klaarmaken in de keuken. Misschien sta jij intussen uren in de file. Vrijdagavond is het altijd heel druk op de autowegen.’

‘Pff ... geeft niet. Onze auto is een rijdend huis. Ik val altijd in slaap. En The Scabs beginnen pas om halftien. En Pavlov komt mee.’

‘Wie?’

‘Pavlov, mijn hond.’

‘Wat een gekke naam. Die heb ik nog nooit gehoord.’

Ik tast naar mijn portefeuille met de foto van mijn hond.

‘Het is al mijn tweede ... ‘

Ineens tuimel ik voorover en ik veeg met een karateslag het houten knutselhuis weg. Tore wipt geschrokken achteruit.

‘Oeioei!’ loeit hij.

Ik kleur rood. Ja, natuurlijk. Als ik mijn portefeuille wil nemen, heb ik het gewoonlijk zitten. Dat gescharrel is moeilijk voor mij.

‘t Was niks hoor,’ zeg ik vlug.

‘Een schokje?’ vraagt Tore. Dan barsten we allebei in een schaterbui uit.

‘Hé, Brill!’

Verbaasd kijk ik op. In de deuropening staat Ben. Hij maakt een bekend gebaar met zijn rechterhand.

‘Beetje kalm hé, manneke!’ Hij duwt zijn eigen bril recht op zijn neus en verdwijnt weer. Ik kijk naar Tore en kleur alweer rood. Tore haalt zijn schouders op.

‘De fikfakker,’ zegt hij stilletjes.

‘De wat?’

‘De fikfakker,’ herhaalt hij. ‘We mogen niet fikfakken in de leefgroep. Mark heeft dat op het bord geschreven. Geen gezeur. Geen geklaag. Geen verwijten. Niet fikfakken.’

‘Heb je gehoord wat Ben riep?’

‘Hij draagt verdorie zélf een bril! Dat is fikfakkerij! Ik zal vragen om het op de groepsvergadering te bespreken.’

‘Ja. Bouwen we nu het knutselhuis maar weer op?’ stel ik voor. De foto in mijn portefeuille ben ik alweer vergeten.

‘Goed hoor,’ knikt Tore. ‘Ten aanval!’

En hij lacht. Hij heeft een buisje in zijn keel en hij lacht grappig. Je hoort hem ook hardop ademen. Dat komt door een ernstig fietsongeval. Ik weet dat Tore ook al eens in een coma is geweest. Hij zit hier bij ons in leefgroep B omdat de kinderen van zijn vorige leefgroep je jong voor hem waren. Ja, Tore is een fijne, nieuwe vriend. Hij houdt van straffe mosterd en heavy muziek.

En Vincent valt ook mee. Ma brengt volgende week vreemde postzegels voor hem mee, voor zijn collectie. En Aishah kan heel lief zijn als ze geen kuren heeft. En Domien is een ellenlange grapjas. Hij heeft al een vriendin, beweert hij. Soms vecht hij in het weekend, samen met zijn oudere broer. Ik zou niet graag een pak rammel van die reus krijgen. Pieter houdt van broodje-smos. Of hoe zegt hij dat ook weer? Jelle is een brave knul. Een goeie vriend ook.

En Ben ... ach, het wordt wel beter. Toen hij me gisteren voetje probeerde te lichten, riep Tore: ‘Dat doé je toch niet, jong?!’

Met de leefgroep eten we nu aan twee tafels. Daardoor is het iets rustiger. Als je in een groep leeft, is er wel altijd wat.

HOOFDSTUK 6

Dinsdag 28 september. Ongeveer een maand ben ik hier al. En ik word twaalf vandaag!

Voor het eerst in mijn leven vier ik mijn verjaardag niet thuis. Dat komt nog wel, in het weekend. Gisteren gaven pa en ma me centen voor twee taarten. Vandaag arriveerden er twintig wenskaarten. Vooral mijn buren op het woonerf thuis hebben erg hun best gedaan. En precies vandaag ook neem ik voor de eerste keer een ander pilletje, samen met een kleinere hoeveelheid van mijn oude vertrouwde pilletjes.

Aan de telefoon vertelde ma dat ze dokter Dehaes gisteren nog gesproken had. Hij heeft haar uitgelegd hoe het nu met mijn pilletjes zit. Het nieuwe medicijn kost heel veel voor een doosje. Gelukkig, zei ma, hoeven we dat zelf niet te betalen. Nu nog afwachten hoe het werkt. Geduld is de boodschap. Dokter Dehaes heeft pa en ma voor een volgend gesprek in november uitgenodigd. Dan pas zal het resultaat bekend zijn.

Nou: vandaag heb ik amper vijf aanvalletjes gehad. Ik duid die in een schrift aan: waar, wanneer, hoe. Er is dus hoop. En, o ja: ik ben hier dus het jarige feestvarken vandaag. Zoiets meemaken is hier wel leuk. Er is maar één probleem: ik kan absoluut niet tegen het lawaai van scheurend papier. En ik moet twintig enveloppen plus enkele pakjes openmaken. Een heel karwei! Het voelt telkens aan alsof mijn hart meescheurt.

Mijn leefgroepmakers troepen samen aan de deur van mijn kamer om het allemaal te bekijken. Boven mijn deur hangt een grote PROFICIAT. Ernaast hangt een reusachtig boek met allerlei leuke tekeningen en wensen van de begeleiders en de leefgroep. Ze hebben het zelf gemaakt. Er staan zestien namen op.

Oom Bart en tante Saskia zenden me een cassette van Michael Jackson. Er zit natuurlijk een gekke bon bij. Dat had ik wel gedacht. Ik krijg namelijk toestemming om de volumeknop op 10 te zetten, maar de hele cassette lang moet ik meedansen. Ja, die oom Bart!

Uit de wenskaart van burens Heidi en Luc komt muziek. Tante Claire, Lisa en oom Pol zenden me een trol. Ik ben gek op trollen. O, ik heb wel een uur lang werk om alle enveloppen te openen. Er is ook een kaart bij van pater Alain. Die komt me af en toe eens opzoeken. Of hij loopt soms tijdens de pauzes hier op het schoolplein rond.

‘Hei Thomas, waar blijven de taarten?’ roept Domien van bij de deur. ‘Ik heb een reuzenhonger!’

‘Vanavond!’ zeg ik. ‘Edwin heeft mijn taartengeld gekregen. Hij gaat naar de bakker.’

‘En de wijn?’ vraagt Jelle.

‘Ik drink altijd dubbele whisky’s!’

Kijk, nu zie ik zelfs Ben even lachen. Ja, als je jarig bent ...

Ingrid komt plotseling met een leuk cadeautje voor de dag. ‘Morgen is er geen school,’ zegt ze. ‘Ik weet het van de directeur en van juffrouw Els. Vinden jullie dat jammer?’

‘Joepie!!’

‘Toffe school!’

In mijn klas krijgt vandaag niemand huiswerk op, omdat ik jarig ben. Tof van juffrouw Els. Er is ook iets om te drinken en te knabbelen. Van zo’n school durfde ik nooit te dromen! We zijn met z’n zessen in onze klas. Van mijn eigen leeftijd zit alleen Aishah bij mij. De anderen volgen een andere klas, of krijgen ergens anders les.

Jee jee, ik voel me kiplekker vandaag. Angstvallig houd ik mijn schokjes in de gaten. Het blijft bij vijf. Vijf! Maar vijf! Het is mijn mooiste cadeau. Ik begin al heel hard te hopen op beterschap.

‘Ik hoor dat je druk aan het vieren bent hé,’ zegt ma ’s avonds aan de telefoon. ‘Al dat tumult!’

‘Ja ja, het is hier best leuk hoor,’ zeg ik opgewekt. ‘En morgen gaan we fitnesssen. En er is geen school. Ingrid heeft het gezegd. En ik heb maar vijf schokken gehad.’

‘En ik ga weer naar de yogales,’ lacht ma. ‘Misschien krijg ik zelf wel een schok. Tot morgen, jongen!’

‘Da-ag. Slaap lekker.’

Wat een dag! Maar aan de achterkant van mijn hart, heel stiekem, denk ik, tussen de kaarten en de taarten door: misschien ... misschien ben ik hier na nieuwjaar toch al weer weg. Als dat eens waar kon zijn. Nee, pater Alain: de communiedag op 21 mei is nog veraf. Zal ik hier nog zijn?

Voor ik ga slapen, sla ik mijn portefeuille nog eens open.

‘Dag zwarte Pavlov,’ fluister ik. ‘Je baas is twaalf vandaag. Waar ben jij nu? In de hondenhemel?’

Dan kijk ik naar boven, naar de hoek waar die camera gehangen heeft. Hij is weg! O la la. Een goed voorteken? Maar Jelle bijvoorbeeld, die is hier al zo lang. En ze filmen hem nog altijd, of steeds opnieuw. Zal dat ook met mij zo gaan?

Ik hoop dat ... Ik denk ... Hela, daar nadert een gekke trol. Ik ...

‘Vijf aardbevingen vandaag,’ grinnikt hij gemeen. ‘Kun je teruggeven van een briefje van tien euro?’

‘Het is maar een stomme droom,’ mompel ik. ‘Ik weet dat je ... dat je niet bestaat ... flapdrol.’

Ik draai me om en zorg voor een mooiere droom.

HOOFDSTUK 7

Ik zit met pa en ma op mijn kamer. Het is woensdagavond, de dag na mijn verjaardag. Ik voel me niet droevig en niet blij. Ik voel me zo gewoon als gewoon maar kan zijn.

‘Vandaag heb ik al zeven schokken gehad. Of acht,’ zeg ik.

‘Je moet wel wat geduld hebben met die nieuwe pilletjes,’ antwoordt ma.

‘Jelle wordt nu nog altijd gefilmd. Misschien ben ik hier vlugger weg dan hem. En hij is hier al langer.’

‘Je weet maar nooit. Je mag nooit de moed opgeven. Je moet blijven hopen.’

‘Domien vrijt Maaïke en Liesbet en Ingrid op. “En dat heeft dan een vriendin,” zei Maaïke gisteren. Hij beweert ook dat hij niet kan dromen als hij geen nachtkus krijgt.’

‘Hoeveel stukken taart at je gisteren?’

‘Eén maar.’

‘At iedereen taart?’

‘Nee. Aishah en Ben staan op dieet. Ze worden te dik, door de pillen die ze moeten innemen.’

‘Slaap je hier goed?’

‘Ik droom leuk, maar val moeilijk in slaap. Vooral als die camera en die lamp daar in de hoek hangen.’

‘Lees je nog in bed?’

‘Mogen we dat eigenlijk wel?’

‘Ik weet het niet. Ik denk van wel. Ze merken het toch niet als je licht wat langer brandt? En die lamp bij de camera dan?’

‘Dan lees ik vanavond stiekem nog wat. Hé, maar mijn deur blijft altijd open hoor. De nachtdienst wil het zo.’

Klop klop. Pater Alain is daar. Van hem kreeg ik ook een verjaardagskaart. Hij begint met pa en ma te praten over een van de ziekenhuizen waar ik vroeger was. Hij kent die goed. En over jeugdboeken. Ik lees door in Pa Pinkelman en Tante Pollewop. Maar als ik plotseling de woorden ‘communie’ en ‘21 mei’ opvang, spits ik mijn oren. Ik draai me vlug om en roep: ‘Maar dan zal ik hier niet meer zijn, hoor!’

‘Ha!’ lacht pater Alain, ‘misschien niet, hé. Ach, er zijn elk jaar wel een stuk of vijf communicanten. We zien wel.’

Zien wel ... zien wel ...

Ik draai me ontgoocheld weer om en hoor ma zeggen dat ze het nog niet met mij besproken hebben. Dat is pas een ma uit duizend. Maar god in de hoge hemel, wat heeft die pater veel tijd vanavond. Hij blijft maar tateren. En het is maar één keer woensdag in de week.

Het is al stikdonker buiten als hij weer vertrekt. Pa en ma moeten nu natuurlijk ook weg. Ze hebben nog vele kilometers voor de boeg. Ma helpt me met pyjama, kamerjas en berenpoot-sloffen. Ik ga nog een halfuurtje gezellig lezen. En daarna nog wat televisie kijken in de leefgroep.

‘De groeten aan de rode Pavlov.’

‘Zullen we doen.’

‘En aan de tweeling.’

‘Oké!’

‘Slaap lekker.’

‘Slaap lekker, jongen.’

Ik wuif. De seconde nadat pa en ma uit mijn zicht verdwenen zijn, denk ik: hé, vreemd, nu is dat zo doodgewoon, dat afscheid. Alles went. Maar in het begin ...

Tja, ik ben dus twaalf jaar en één dag. Straks moet ik nog mijn avondpillen innemen. Ik voel me doodgewoon: niet droevig, niet blij. Plotseling schiet er me iets te binnen. Ik sta op en grijp naar mijn rode schoenendoos onder mijn nachtkastje. Daarin be-

waar ik mijn collectie prenten van Harley Davidsons, mijn portefeuille en ... een geheime voorraad chocola. Dat laatste mag dus niet. maar je bent maar één keer jarig per jaar! Ik kreeg de chocola van ma. Als ik een stuk uit het papier peuter, krijg ik een schok. Dat was dus te verwachten. De negende? Tiende? Ik verlies mijn evenwicht, val pardoos op mijn zitvlees en roep verbaasd: 'UGH!' Het is eruit zonder dat ik het tegen kan houden. Ik krabbel weer recht en neem de schade op. Van het grote huis dat ik samen met Edwin, Tore en Jelle aan het knutselen ben, ligt de rechtervleugel plat. Tja, een aardbeving is hier nooit ver weg. Morgen dan maar opnieuw. Met superkrachtige lijm. Zo'n lijm waarmee ze mijn hoofd vol elektriek plakten.

HOOFDSTUK 8

Pardaf! Ik kom van het ontbijt in de leefgroep. Ik heb mijn trol vast. Net als ik in mijn kamer kom, gebeurt het. Het is een zware schok deze keer. Ik val. Mijn hoofd knalt tegen de tafel aan. De tranen springen in mijn ogen. Gelukkig is begeleider Edwin erbij. Mijn kaakbeen doet pijn. En mijn bril ziet er weer niet uit. Schots en scheef. Ik weet niet eens hoe het allemaal weer gebeurd is. De tafel? Daarstraks stond ik toch naast mijn nachtkastje? Een zoveelste onverwachte bliksemflits heeft mijn leven ondersteboven gegoooid.

'Ja, dat is fase twee van het pillenplan hé,' zegt Edwin. 'Je lichaam went aan de nieuwe pilletjes.'

Hij monstert mijn kaduke bril. 'Die brengen we vanmiddag samen naar de opticien in Zevenbossen. Geen probleem hoor.'

'Au! Au!' Pas nu komt de pijn. Ik kan het niet helpen. Ik ween. Mijn wang begint te zwellen. Edwin brengt me een natte waslap.

'Het is niet erg, hoor. Geen bloed. Je hebt een goeie engelbewaarder.'

Hoeveel waslappen heb ik al op mijn kop gelegd? Hoeveel blutsen, builen, pleisters, hechtingen? Ik ben de tel kwijtgeraakt. Gelukkig hebben ze me hier alles haarfijn uitgelegd. De eerste dagen van het nieuwe-pillenplan zal ik meer aanvallen hebben. Ik moet er weer doorheen.

'Neem altijd de lift als je naar de klas gaat,' zegt Edwin. 'Trappen lopen is voor jou veel te gevaarlijk. Vooral nu.'

Ik knik en wrijf mijn ogen droog. Mijn wang voelt net als na een bezoek aan de tandarts, mét verdoving. Enkele uren later ziet die wang lelijk blauw. Op school staat iedereen in bewondering voor mijn blauwe hamsterwang. Mijn bril wordt door de opticien hersteld. Tussen de middag rijden we er met Edwins auto naartoe. Dokter Dehaes onderzoekt me ook nog.

'Er moet ijs op zijn wang,' zegt Griet.

'Geef Thomas dan maar enkele echte ijsjes,' stelt dokter Dehaes voor. 'Ik weet uit ervaring dat dit ook een bijzonder sterk wondermiddel is.'

De wang wordt dikker en dikker. De dokter voorspelt dat alle kleuren van de regenboog nog zullen verschijnen. Af en toe bekijk ik mijn hoofd in de spiegel, in mijn privé-badkamer. Tja. Veel pijn doet het nu niet meer. De ijslolly's hebben echt geholpen. Dokter Dehaes heeft een mirakel gedaan. Van mij mag hij rustig de Nobelprijs krijgen.

Wanneer pa en ma me die zaterdag op komen halen, kijken ze hun ogen uit. Ze zijn zo verbaasd dat ze mijn pillenbox voor het weekend vergeten. Na dertig kilometer maken we dus rechtsomkeert, want het is te belangrijk. Vooral omdat er een nieuw pillenplan is. Pa rijdt natuurlijk nog de verkeerde weg op ook. Zo begint mijn weekend, dat al zo kort is, pas rond drie uur in de middag.

Nee, de nieuwe fase van mijn pillenplan verloopt niet zonder problemen. Ik luister naar de cassette van Eric Clapton, vervloek de ellenlange autostrade en val knikbollend in slaap. Pavlov is ook al naar hondendromenland vertrokken. Elke zaterdag komt hij mee in de auto. Het wordt wel nog een beregezellig weekend. Mijn tweelingzussen zijn jarig: maandag en dinsdag. Er zit eigenlijk maar twintig minuten verschil tussen. We vieren de verjaardagen nu al, in het weekend. En meteen nog eens de mijne ook. Ik kies voor goulash, een van mijn lievelingsgerechten, leve Hongarije. En tante Saskia en oom Bart komen voor de taart.

HOOFDSTUK 9

De herfst kleurt de bossen hier prachtig oker en bruin. Mijn kamer is één hoog. Ik heb een mooi panorama. Vlak onder mij zie ik ook de parkeerplaatsen voor de auto's. Ik hoorde verleden week juffrouw Els zeggen dat ze dichterbij wou parkeren. Ze vindt het niet fair dat de begeleiders en de verpleegsters dat wel mogen. Zo moet zij veel langer stappen vooraleer ze de school bereikt. In de klas lach ik me soms een kriek om Aishah. Ze geeft grappige antwoorden. Het is bijna niet te doen. Zaterdag zag ik haar pa: een grijze Libanees. Aishah stapte in een blauwe auto met maar liefst negen zitplaatsen. Op zondagavond komt ze alweer binnen hier. Toen ze verleden week zo grappig deed, had ik het extra moeilijk met die blauwe hamsterwang van mij. Lachen deed verdorie pijn. Mijn hele gezicht trok tegen.

Pa zal straffe mosterd uit onze streek meebrengen: donkerbruin, pikant. Mijn vriend Tore valt namelijk op mosterd. Ik heb pa gevraagd zo'n potje te kopen. Zeker weten dat Tore zülke gezichten trekt!

Ik ontvang hier af en toe een brief of een kaart. Nicht Lisa zendt soms een stripverhaal. Van neefje Maarten kreeg ik een tekening van een dinosaurus. En van pa en ma ... mijn eigen zwembroek in een bruine envelop. 'DRUKWERK' staat er in de linkerbovenhoek op de envelop. Bij hun bezoek op woensdagavond hadden ze mijn zwembroek vergeten. Nu arriveert die hier, op vrijdag. Ik denk: joepie, een pakje, iemand die er wat laat aan denkt dat ik jarig ben geweest. Ik scheur de envelop open

(weer zo'n naargeestig geluid, kan ik nog altijd ab-so-luut niet hebben) en wat zie ik? Mijn eigen zwemvelletje. Drukwerk! Zend ik het morgen badnat terug naar huis? Voor de grap? Dat zou een goeie zijn. Mijn kamerdeur staat op een kier. Ik sta op en controleer vlug of niemand de inhoud van mijn envelop heeft gezien. Die lange Domien bijvoorbeeld. Of Pieter, de lachebek. Alles is veilig. Er zijn geen kapers op de kust. Dan val ik pardoes op mijn zitvlees: aanvalletje. Mijn groen-zwart zwemslipje zeilt een eind gek weg door de lucht.

'UGH!' roep ik verbaasd. Het is er weer uit voor ik het weet. Ach, het leven is vallen en opstaan. En hier in Zevenbossen geldt dat dubbel. Voor al mijn makkers uit de leefgroep.

Ho, ik verlang weer naar vanavond. Dan nestel ik me gezellig onder de wol met een plan. Het plan: dromen over iemand waar ik verliefd op ben. Ik heb het pa en ma woensdagavond ook zo verteld. Maar niet alles natuurlijk. Niet op wie. Nee: niet op Claudia Schiffer, dat formidabele fotomodel waar ik ... Verdikkie, dat knipsel ligt thuis in Yserleie, op mijn kamer. Rats vergeten, toen we maandagochtend vertrokken. Het is een knipsel uit een magazine. Buurvrouw Peggy spaarde het voor mij. Ze weet dat ik een boontje heb voor Claudia. Eh ... het is best een leuk knipsel. Claudia Schiffer staat er dus op ... en ze draagt alleen maar een zwemslipje. Of zoiets. In gedachten zie ik ook haar pardoes op haar zitvlees vallen en ook dat zwemslipje door de lucht zeilen! Maar op wie ik echt ... ? Verklap ik niet. Punt uit.

HOOFDSTUK 10

'Wens me maar proficiat, Thomas: vandaag ben ik drie jaar getrouwd.'

'Ha, proficiat, Ingrid. Hoe heet je man?' vraag ik nieuwsgierig.

'Joost.'

'Doe ook maar een proficiat aan Joost.'

'Zal ik zeker doen als ik thuiskom,' belooft Ingrid. Ik vind het eventje jammer dat zo'n mooi meisje getrouwd is met iemand die een lelijke naam heeft. Ik hoor niet graag 'Joost'. Ik weet niet waarom. Eventjes maar.

Zo kom ik stukjes bij beetje dingen te weten over de mensen die onze leefgroep begeleiden. Liesbet heeft thuis zeven paarden. Edwin is niet lang geleden vader geworden van een tweede baby: Joren. Mark rijdt met eenzelfde merk auto als mijn pa. Alleen de kleur is anders. Onze auto is raar blauw; de zijne is raar groen. Hij heeft er ook al heel veel kilometers mee afgelegd. Griet ... hé, ik zie haar tot nu toe het meest en toch weet ik helemaal niks over haar. Juffrouw Els was onlangs jarig. Er waren chips in de klas. Een toffe is dat. Maaike ... ik vind dat die er als een filmster uitziet. Domien wil altijd wel een nachtzoen van haar. Maar daar moet ze niets van weten. En dokter Dehaes dan. Dat is pas een dokter naar mijn hart. Het gaat toch niemand wat aan dat zijn bureau soms naar de rook van sigaretten riekt? Het kan net zo goed zijn secretaresse zijn die rookt. Of een bezoeker. De dokter ziet er een

zeer gezellig man uit. Hij zou goed passen in een kerstverhaal. O ja: sedert een paar dagen is hier ook een nieuwe begeleider. Ik denk dat hij stage loopt en daarna misschien wel blijft. Hij heeft lange haren die hij in een staart draagt. Gisteren liet zijn elastiekje los. Allemaal haar over zijn schouders! Een waterval van haar. Als die ooit lijm en elektriek op zijn kop krijgt ...

Hij heet Bruce. Mooie naam. Hij zit vaak achter de balie. Misschien moet hij nog veel studeren om hier te mogen werken. Want het zijn hier allemaal goeie specialisten. Ik kreeg een berg strips van hem om te lezen. Hij zegt dat hij er heel veel heeft. Kijk: nu komt hij net even binnen.

'Weer aan het lezen, Thomas?' Ik knik.

'Spannend?'

'Eh ... ja, en soms ook grappig.'

'Nou, volgende woensdag wordt het hier ook spannend: we doen een dropping.'

'In het donker?'

'Nee hoor. Voor het bezoek is het al afgelopen.'

'Ah, oef, gelukkig.'

'En vrijdag doen we playback. Breng je wat kleren mee?'

'Hm ... weet niet.' Ik hou niet zo van playbackgedoe.

'Weet je wat? Ik schrijf het in je weekendschrift. Dan vergeet je het niet. En je ouders zien het dan ook.'

'Mmjaah ... ' mompel ik.

'En Mark zet er nog iets in over je pilletjes. Van maandag af is er weer eentje minder en eentje meer, begrijp je. Dat weet je wel hé?'

'Ja, hij heeft het me uitgelegd.'

'Het is anders toch weer een leuke week hé?'

Ik knik: 'Ja hoor. Het valt mee.'

'Laat ik dat dan ook maar even opschrijven.'

'Goed.'

Bruce met de lange staart verdwijnt weer achter de balie. Ja, het was een goede week. Hoelang ben ik hier nu al? Veertig dagen ongeveer. Ik weet het van pa. Die houdt een dagboek bij over mij. Maar toch verlang ik hevig naar enkele dagen vakantie thuis. Heel gewoon. Want er is hier altijd iets. Volgende maandag bijvoorbeeld word ik naar Antwerpen gebracht: tandcontrole. Ook dat nog. Nee, aan een beugel valt waarschijnlijk niet te ontsnappen. Net als bij mijn zussen vroeger is er flink wat werk aan de winkel in mijn mond. Hopelijk wordt het alleen een nachtbeugel. Ik hoef die hele ijzerwinkel niet aan mijn hoofd.

'Tja ... ' zucht ik hardop. Ik zie bijna de gordijnen meebewegen. 'Als ik hier uit kom, ben ik helemaal opgelapt!' Ik schrik van mijn eigen stem. Gelukkig is er niemand in mijn kamer. Straks komt Tore weer spelen, met de lego en de maquette. Vlug nog maar even de cassetteknoop induwen: Crowded House. Ik hou er wel van, maar ik ben dapper aan het sparen voor wat ruige muziek: Guns 'n Roses, Meat Loaf. En mijn

boeken zijn alweer uit. Ik word hier nog een echte boekenwurm. Maar de bladzijden draai ik nog altijd uitsluitend met mijn rechterhand om. Van links komen namelijk de schokken. Vierentwintig waren het er gisteren!

Ha, daar is Tore. Ik hoor hem ademen door het buisje dat uit zijn keel steekt. Daardoor wordt zijn T-shirt nat. Van het speeksel. Het buisje wordt dan elke avond schoongemaakt. Ja, ieder heeft wel wat.

HOOFDSTUK 11

Ik heb verdomd een kwaad weekend achter de rug. Zaterdag ging ik met ma in een speelgoedwinkel in Yserleie informeren naar de prijs van een lego-pirateneiland. Daar spaar ik ook voor. Moniek, de winkelierster, vroeg ma waar ik nu eigenlijk op school zat. Ma legde het uit.

‘En daar willen ze eens goed uitpluizen wat Thomas nu precies heeft.’

Stik.

Weten ze dat nu nog niet? Waarom dan al dat gedoe met oude en nieuwe pillen? En moet iedereen dat nu te horen krijgen? Lastige vraagstaarten! In de supermarkt kwamen mijn waterlanders naar boven. Als het zo zit, wil ik niet meer in weekend gaan. Ik sluit me op in Zevenbossen. Of op mijn pirateneiland.

Stik bis: het eiland uit de winkel kost bijna drieduizend frank. Ik ben er nog lang niet. ’s Avonds legde ma me uit dat het voor haar ook moeilijk is. Iedereen wil altijd maar alles van naaldje tot draadje weten. Ze beweert dat ik de dingen te vaak te letterlijk opneem. Oké. Maar als ik voldoende heb gespaard voor dat eiland, dan ga ik niet mee naar die winkel om het te kopen. Ik spaar namelijk niet alleen centen, maar ook herinneringen: nare en goeie. En nog iets: mijn ‘oude’ school organiseerde zondag weer eens een eetfestijn. Dat vond ik vroeger altijd wel gezellig. Waarom was ik nu niet uitgenodigd? Waarom wist ik van niets? Zijn ze me al zo vlug vergeten? Ook daar gingen mijn waterlanders over. Ik kon het niet helpen. Ik wou zo graag eens wat vrienden terugzien. We zaten toch vier jaar lang samen in dezelfde klas? Toch zijn we er even geweest, een beetje onverwachts, een beetje laat. Op zondagmiddag rond halfdrie zaten we koffie en limo te drinken in de opgesmukte gymzaal van mijn oude school. Maar mijn vriend Ruben was de enige die ik nog gezien heb. De anderen waren alweer naar huis. En Ruben is nu net de vriend die ik al vanzelf het vaakst zie. Stik, stik. Als je voor pech geboren bent ...

Ma en pa praatten nog wat met juffrouw Mieke, de taakleerkracht van de school. Vroeger moest ik vaak bij haar, nadat ik weer eens enkele weken in een ziekenhuis had doorgebracht. Af en toe kwamen mensen een goeiendag zeggen. Ik zwierf wat rond op het schoolplein. Er zijn nu nieuwe wc’s. Nou, dat werd tijd. Ruben moest helpen bij de vaat. ‘Gelukkig,’ bedacht ik plotseling, ‘is mijn blauwe wang al ietwat genezen. Ik heb zo al bekijks genoeg. En toch is er helemaal niets aan mij te zien.’ Potverdriedubbels, toen verlangde ik plotseling weer naar Zevenbossen. Wat over-

kwam me toch die zondagmiddag? Rotweekend! Heb je het ooit al eens meegemaakt dat iemand van twaalf naar de maandag verlangt?!

HOOFDSTUK 12

'Ik heb vanmiddag aan tafel drie keer friet opgeschept.'

'Het was lekkere saus hé? Maar dat vlees gaat er bij mij niet in.'

'Hou je dan niet van kauwgum?'

'Hahaha!'

'Heb je al een nummer voor de playback van vrijdag?' vraagt Pieter.

'Helemaal niet,' zeg ik. Ik trek een gezicht als een verkreukelde krant.

'Doe je dat niet graag misschien?'

'Ik haat het als de pest.'

'Ingrid en Griet willen je wel helpen. Ze doen met je mee. De championnetten, hahaha!!'

'Pf ... '

'Heb je geen kleren misschien?'

'Ik heb die toch aan!'

'Verkleedkleren bedoel ik natuurlijk, hahaha!'

'Pf ... nee.'

'Ze kunnen die vanavond toch van bij je thuis meebrengen? 't Is bezoekdag.'

'Nee hoor. Ik wil niet. Dat onnozel gedoe op een podium ... '

'Je hebt toch die zwarte hoed uit Peru? En dat leren jasje?'

'Maar dat zijn geen verkleedkleren. Die zijn echt.'

'Ik doe een nummer van Guns 'n Roses.'

'Dinges van The Radio's heeft ook epilepsie, wist je dat?'

'Bart Peeters?'

'Nee. Dinges, eh ... Mosuse. Hoe heet hij nu weer ... Robert Mosuse denk ik.'

'O. Hoe doet die dat dan, bij een optreden?'

'Misschien heeft hij de juiste pilletjes. En hij moet elke nacht ten minste acht uur slapen.'

'Zeg, hoe weet jij dat allemaal?'

'Dat heb ik in een tijdschrift gelezen.'

'Hei jong: we kunnen The Radio's playbacken!'

'Pf ... ' doe ik weer. Ik haal mijn schouders op en duik in een boek. Pieter heeft makkelijk praten. Binnenkort zal hij hier waarschijnlijk ontslagen worden. De gelukzak. Zijn aanvallen zijn opgehouden. Al twee maanden, zegt hij. Ik bekijk hem stiekem. Hij zit op zijn knieën voor de grote maquette op mijn kamer. Hij speelt met mijn piratenlegertje, de koets, de paarden, de wapens, het zeilschip. Als ik zou doen wat hij nu doet, krijg ik twee of drie schokken. Dat is zo zeker als twee plus twee

vier is. Een paar keer al ben ik pardoes boven op de maquette gevallen. De houten poort en de stallingen uit karton moesten telkens weer gelijmd worden.

Tja, voor mij wordt het waarschijnlijk nog lang wachten op ontslag. Het nieuwe medicijn werkt nog niet echt. Misschien wel helemaal niet. Zevenbossen blijft mijn eiland. Ik ben een schipbreukeling.

‘Hei, kom je meedoen?’ vraagt Pieter. Ik knik en klap mijn boek dicht.

‘Ik was kapitein Bartholomew Red,’ zegt hij.

‘Oké,’ knik ik. ‘En ik ben Jean-Baptiste. Laten we onze wapens omgorden.’

‘Vergeet de rum niet, Jean-Baptiste.’

‘Aye-aye, sir Bartholomew!’

‘Ten aanval, Jean-Baptiste!’

Die naam heeft Pieter van mij geleerd. Net zoals Tore geef ik hem soms les in piratenkunde. Die wijsheid haal ik uit een boek over beroemde zeerovers door de eeuwen heen. Ik hou van eilanden, schatten, oogglappen, oude pistolen, papegaaien en houten benen. Ik ben de kaper van Zevenbossen. Mijn eiland ligt op de eerste verdieping. Met uitzicht op een zee van groen. Ver van huis. Aanvallen is voor mij en mijn muitervrienden helemaal niet moeilijk. De aanvallen komen vanzelf. Wij zijn kornuiten, snap je? Grapje!

HOOFDSTUK 13

De tijd vliegt hier toch wel snel. Dat komt ook doordat we elke woensdag iets leuks doen. En 's avonds komen pa en ma dan op bezoek. Verleden week werden we geblinddoekt twaalf kilometer van hier gedropt. Het werd een lange, lastige terugtocht. Tore moest voortdurend op mijn schouder steunen. Deze week zijn we uit bowlen geweest. Ik heb tweemaal een ‘strike’ gescoord. Alle kegels in een keer omver! Misschien komt dat doordat ik deze zomer in Hongarije wat heb kunnen trainen: bij ons vakantiehuisje was er ook een bowlingzaal met twee banen. Janosch, onze tziganekok, een soort zigeuner, had er de sleutel van. Bijna elke avond konden we er kegelen.

Oktober loopt ten einde. Drie weken al slik ik andere pilletjes. Ik weet niet of die echt helpen. Op sommige dagen heb ik nog veel aanvallen. Kleine of hevige. Veel, minder veel. Soms, zoals vandaag, slechts vier. Ik weet het niet. Voor volgende maand heeft dokter Dehaes weer een vergadering met pa en ma gepland. Dan bespreken ze de resultaten. En wat er verder gebeuren moet. Van mijn leefgroepmakers mag er nog niemand voorgoed naar huis. Tore zal het buisje in zijn keel waarschijnlijk nog tot zijn achttiende moeten hebben. Domien en Pieter zullen later dan de meeste anderen hun autorijbewijs halen. Je moet namelijk twee jaar zonder aanvallen zijn daarvoor. Domien is er al zeventien. En Pieter zestien. Toch zijn ze goed op weg: ze hebben allebei bijna geen aanvallen meer. Wanneer rijd ik zelf ooit rond in mijn purperen Testarossa? Op mijn inktzwarte Harley Davidson?

Op het ogenblik heb ik aanvallen die ik niet gewend ben. De schokken doen me nu vaker vallen. Gewoonlijk ben ik even buiten bewustzijn. Even maar. Ik kan wel zien, maar niks zeggen. Soms blijven mijn hand of mijn arm nog wat nabeven. 's Nachts kan het gebeuren dat mijn been onverwachts naar omhoog zwaait. Ik word dan wakker omdat ik ervan schrik. Vaak ben ik 's morgens niet echt uitgerust.

Soms mis ik mijn oude vrienden heel erg. Neem nu Ruben. We zaten enkele jaren op dezelfde school. We gingen bij elkaar spelen. Dat is nu natuurlijk allemaal veel minder geworden. Hopelijk heb ik deze zomer wat vakantie thuis. Dan kan Ruben eens komen. Of omgekeerd. Ruben heeft ook een probleem. Hij is suikerziek. Zijn behandeling loopt niet van een leien dakje. Hij heeft er ook altijd mee te maken, elke dag. Hij mag niet eten wat hij wil en hij moet zichzelf inspuitingen leren geven. Hij moet af en toe in zijn vinger prikken en met een toestelletje meten hoe het zit. En de ziekenhuizen, tja: die kent hij net als ik binnenste buiten. Zo hebben we samen wat. Wij zijn twee pechvogels.

En terwijl ik zo zit te dagdromen, roept Ingrid van achter de balie dat er telefoon voor me is. Ik kijk naar mijn wekker: kwart over vijf. Wie kan dat nu zijn? Als pa of ma bellen, is het gewoonlijk na acht uur 's avonds. Aan de balie neem ik de hoorn over van Ingrid. Ik geloof mijn eigen oren niet. Ruben! Het is Ruben! Zat ik daarnet voortdurend aan mijn goeie vriend te denken, en ...

'Hei, Ruben!' zeg ik.

'Hoi, Thomas!' klinkt het vanuit het mooie huis in Yserleie.

'Je moet wel wat harder praten, hoor,' fluistert Ingrid me toe. O, eigenlijk haat ik telefoneren. Even blijft het stil. Dat vind ik nu erg. Ik krijg een kleurtje. Wat nu, verhip? Help, wat moet ik zeggen? Ingrid rommelt vlijtig in haar papieren.

'Ben je d'er nog?' klinkt het aan de andere kant van de lijn. Oef, Ingrid verdwijnt nu even.

'Ja hoor. Eh ... '

'Hoe gaat het nog met je, Thomas?'

'Goed, en met jou?' Verdorie, wat zegt iedereen altijd aan de telefoon?

'Bah ja. Björn pest me nogal veel de laatste tijd.'

'Björn?'

'Ja. Omdat Eva hier soms komt spelen.'

'Eva?'

'Ja. Wanneer kom jij nog eens?'

'Dat weet ik niet. Op een vakantiedag misschien. Maar ik heb er niet veel. En 's zaterdags kom ik pas om drie uur thuis.' Oef, dat gaat al beter.

'Ja, dat weet ik. Zeg, ik moet mezelf nu leren inspuiten.'

'Gaat dat?'

'Bah ja.'

'Wij zijn nu alletwee junkie hé.'

'Haha.'

'Ik zat daarnet op mijn kamer aan jou te denken.'

'Ha, misschien kom ik wel eens mee naar Zevenbossen. Ik wil je kamer zien. Is het een grote?'

'Een hele grote. Met een aparte badkamer. Maar zonder bad.'

'Zonder bad?'

'Ja, maar met een wc en een lavabo. Je weet wel.'

'Heb je al vrienden ginder?'

'Ja ja.' Weer blijft het een poos stil. Ik pijnig mijn hersenen. Wat zal ik nu eens zeggen? Is er iets leuks gebeurd de laatste tijd? O, zelfs met een hele goeie vriend telefoneren is zo moeilijk!

'Moet je daar nog lang blijven? Kom je nog naar onze school terug?' klinkt het dan. Ik slik even en aarzel.

'Dat ... dat weet ik nog niet. Ze moeten hier nog veel onderzoeken doen.'

'En volgend schooljaar? Waar ga je dan naartoe?' Dat is een zeer lastige vraag. Een winkelmadammenvraag.

'Ik weet het nog niet.' Ik spied vlug rond op zoek naar luistervinken. Er is niemand te zien. In de kamer van de leefgroep hoor ik voldoende lawaai.

'In juni mag ik misschien weg,' zeg ik stilletjes.

'Wat?'

'Dat ik in juni al ... ' Ingrid komt plotseling terug. Ze glimlacht naar me en begint weer in papieren te snuffelen.

'Vriend Ruben uit Yserleie?' vraagt ze nog fluisterend. Ik knik.

'Zeg Thomas, je moet nog eens komen spelen, hoor.'

'Ja. Binnenkort, hé?'

'En ik kom zeker eens mee met je pa en je ma als ze je 's zaterdags ophalen. En mijn pa wil ook gerust eens rijden, hoor.'

'Ja,' zeg ik weer. O, o, ik ben helemaal geen telefoonbeest. Mijn tweelingzussen hangen soms uren aan de telefoon thuis. Maar ja ...

'Da-ag!' klinkt het in de verte.

'Dag Ruben!' zeg ik opgelucht.

'Goed nieuws?' vraagt Ingrid. Ik mik de hoorn op de telefoon.

'Ruben moet ... ' LAP! Voor iemand die er helemaal niks van kent of weet, moet het een vreemd gezicht zijn: een seconde lang beweeg ik als een marionet van wie de speler gek of dronken is. Ik moet vallen maar wil niet vallen, ik gooi de hoorn van de telefoon weg maar wil dat niet, ik graai met mijn linkerhand mijn bril van mijn neus maar wil dat ook al niet, en alsof dat nog allemaal niet genoeg is, roep ik weer half-luid 'UGH!'

'Héhé!' lacht Ingrid. 'Die heeft je niet klein gekregen, hé?' Ik knik en zucht. Het is weer eens voorbij. Ik maak me los van de balie, waar ik me aan vastgeklampt had. Er is niks stuk, en ik ben niet gewond. Maar weer heb ik dat heel vreemde gevoel ge-

had, vlak ervoor en vlak erna. Zolang dat er is, kan er altijd iets gebeuren. Het lijkt wel een waarschuwing te zijn. Een alarmbel. Wat heb ik toch? En waarom heb ik het?

HOOFDSTUK 14

Ik ben hier al ongeveer tachtig dagen. Voor de tweede keer al wordt de camera in de bovenhoek van mijn kamer opgehangen. Ze houden me dus weer extra in de gaten. De vorige pilletjes hebben namelijk niet geholpen. Die worden langzaam verminderd. En over enkele weken begin ik er van een nieuwe soort te krijgen. Ja, hier moet je veel geduld oefenen. Daardoor doe ik intussen ook meer en zwaardere aanvallen. Dat heb ik verdorie al ondervonden. Het is dubbel uitkijken geblazen. Zeker weten dat er weer brokken van komen. De trap bijvoorbeeld is volledig verboden terrein voor mij.

Het vervelende van die camera vind ik niet dat ik 's nachts bespied word. Hij hangt er immers om me te kunnen helpen. Wat ik wel eng vind, is dat er een lamp bij moet blijven branden. Ik raak moeilijk in slaap als het niet helemaal donker is. Het enige dat er op zit, is me met mijn gezicht naar de muur draaien. Vanuit mijn ooghoek zie ik nu mijn trol op de vensterbank zitten.

'Hoi,' mompel ik. Maar dan zeg ik niks meer. Want alles wordt gefilmd. Ze mochten eens denken dat ik in bed tegen mezelf lig te praten! Ik blijf heel lang in de ogen van de trol kijken. Totdat mijn eigen oogleden zwaar worden en de trolkleuren door elkaar lijken te vloeien. Vooruit, om het langst, denk ik, als jij wint, toon ik je even aan de camera. Als ik win, krijg jij mijn aanvallen. De trol lijkt te knikken dat het oké is.

'Even zien wie hier de sterkste is,' broemt hij plotseling. Ik schrik me een bult.

'Hé, kun jij praten?'

Dan maak ik iets vreemds mee. Ik krijg een schok en lijk in een diepe afgrond te tuimelen. Ik val ... en val ... en val ... Weer een schok en ik word met een ruk wakker. Dat doet pijn. Tot mijn grote verbazing zijn mijn handen op mijn rug vastgebonden. Moeizaam open ik mijn ogen. Ik zit op de grond, leunend tegen de muur in een kale kamer. Mijn mond is met een prop en een sjaal dichtgesnoerd. Ik kan geen kik geven. Langzaam wennen mijn ogen aan het halfduister. Ik schrik. Een paar meter van mij vandaan zit een man schrijlings op een stoel. Hij schilt een appel met een vlijmscherp mesje en eet die smakkend op.

'Mmppff ... ' doe ik. De man kijkt opzij. Wat een boeventronie!

'Aha, teruggekeerd uit dromenland!?' zegt hij spottend. 'Jij gaat me een paar miljoentjes opleveren!' Hij spuugt op de grond en veegt met de rug van zijn hand zijn mond schoon.

'Mmppff ... ' herhaal ik.

'Wat?'

'Mmppff ... '

‘Dat taaltje begrijp ik niet. Je moet duidelijker spreken. Haha!’

‘Mmppff ... ‘ doe ik wanhopig. De ongere kerel haalt zijn schouders op en concentreert zich weer op zijn appel. Verhippeltjes, denk ik plotseling, dit is een schurk! Ik ben het slachtoffer geworden van een echte ontvoering! En ... o ramp ... ik heb mijn medibox met mijn pilletjes niet bij me. Wat nu gezongen? Ik kan mijn pilletjes niet nemen en ... In paniek begin ik aan mijn touwen te rukken.

‘Koest!’ beveelt mijn ontvoerder.

‘Mmppff ... ‘

‘En smoel dicht!’ Hij zwaait vervaarlijk met het vlijmscherpe mesje. Ik hou me nu doodstil. Je weet maar nooit wat zo’n kerel van plan is. Het angstzweet breekt me langs alle kanten uit. Hoelang zit ik hier al? Zoeken ze me? Is de politie op de hoogte? Zullen ze merken dat mijn medibox in de lade van mijn nachttafel steekt? Er komt misschien wel een oproep in de kranten. Of op televisie. ‘Een paar miljoentjes,’ zei die kerel daarnet. Ben ik dan zoveel waard? God, wat heb ik een honger. De prop belet dat het water me in de mond komt. Kijk, nu gooit die engerd zijn klokhuis zomaar op de grond. Hij staat op. Dan gebeurt het plotseling. Natuurlijk.

Ik krijg een formidabele schok. Knap! doen de touwen rond mijn polsen. Stomverbaasd rukt mijn ontvoerder zijn hoofd opzij. Daar zwier ik al met mijn armen ... Ik word weer wakker.

‘Mmppff ... ‘ doe ik nog eens. Verdorie, nu staat dat zeker ook op de film. Daarnet was het een horrorfilm. Ontvoerd! Maar gered door een aanval. Misschien krijg ik een oscar voor mijn heldhaftige hoofdrol? Ik glimlach even naar de camera, wens mijn trol op de vensterbank welterusten en probeer weer via soesland naar het dromenparadijs te reizen.

HOOFDSTUK 15

Van december af vliegt de tijd hier razendsnel voorbij. Er gebeurt dan ook veel. Op een vrije namiddag sta ik voor de eerste keer in mijn leven echt op de planken. Als ... piraat. We treden met enkele leefgroepen op ter gelegenheid van een bingonamiddag. Er zijn prijzen te winnen met een tombola. Er is ook een bar. Af en toe wordt er een stukje show gebracht op het podium. Onze Mark, begeleider van leefgroep B, is de presentator. Ma, pa, Lise, Ellen en buurmeisje Ruth zitten ook tussen de toeschouwers in de zaal. Het is de eerste keer dat mijn tweelingzussen hier in Zevenbossen zijn. En ook mijn buurmeisje wou wel eens zien waar ik woon. Ma heeft haar vooraf gezegd dat ze niet verbaasd moet zijn over al die rolstoelen en valhelmen hier. Maar dat valt best mee, merk ik. Ik ben het alleszins al goed gewend.

Gewoonlijk haat ik gedoe op een podium als de ziekte. Playback bijvoorbeeld vind ik maar niks. Papegaaienwerk. Na-apen. Vooral als mijn familie zit te kijken. Maar

vandaag voel ik me als piraat bijzonder lekker in mijn vel. Er komt zelfs geen enkele schok bij te pas.

‘Oef, ’t is achter de rug,’ zucht ik. Ik zoek mijn familie in de zaal op.

‘Hoi iedereen! Hoi Ruth!’ Ik hou mijn piratenplunje aan en vraag pa een cola. Hij ziet er precies een beetje anders uit. Scheelt er iets? Voelt hij zich niet goed?

‘Die zul je zelf aan de bar moeten halen,’ zegt hij.

‘Wat?’

‘Wel, die cola.’

‘Waarom?’

‘Ik durf niet.’

Verbaasd kijk ik hem aan. En dan zie ik het. Ik lach me een kriek, wel een halve minuut lang: mijn pa heeft blauwe lippen en een blauwe tong.

‘Hahaha,’ doet hij ook, een beetje verlegen. Hij houdt zijn hand weer voor zijn mond.

‘Hé Ruth!’ roep ik. ‘Heb je dat al gezien? Mijn vader is blauw!’

‘Sst!’ doet ze. ‘We mochten het niet verklappen van hem. Maar nu heb je het zelf ontdekt.’

‘Hoe komt dat?’ vraag ik ma.

‘Onderweg naar hier heeft hij aan een lolly gelikt,’ antwoordt ze lachend. ‘Een blauwe lolly. Je ziet wat ervan komt.’

‘De hele auto rook blauw,’ knikt Ruth. Ze stormt naar het podium, want ze heeft voor de vierde keer prijs: een prul van niks. Mijn vriend Domien wint ook voortdurend: doosjes kleurpotloden.

‘Kopen we nog wat tombolabiljetten?’ vraagt ma.

‘Nee,’ zeg ik, ‘’t zijn allemaal prullen voor kleine kinderen die je kunt winnen.’

‘En dan?’ zegt Ellen. Dat had ik wel verwacht.

‘Onnozele trien,’ mompel ik. Ja, dat is mijn familie: een blauwe vader en een trien van een halve zus. De andere halve zus valt nog mee. Je zult maar de jongste broer van zo’n trienen-tweeling zijn. Gelukkig zit ik hier ver weggestopt tussen de bomen.

‘Zevenbossen is zo ver van Yserleie dat het donker is wanneer je weer naar huis vertrekt,’ zegt buurmeisje Ruth die avond. Het klinkt ingewikkeld, maar we begrijpen het wel. Ik wuif mijn familie uit: mijn blauw opperhoofd, zijn squaw, hun tweeling, mijn kleine buurmeisje. De piraat keert terug naar zijn verlaten eiland op de eerste verdieping. Daar wachten de boeken, de muziekcassettes van Bon Jovi en Meat Loaf, en een verjaardagskaart die ik altijd bij me heb en overal met me meeneem. Maar niemand hoeft te weten waarom. Een geheim is nu eenmaal een geheim. Wat is erger: een houten been, een glazen oog of epilepsie? Ach, als je maar lekker alleen op je eiland kunt zijn. Bingo!

HOOFDSTUK 16

De aanvallen zijn het hevigst in de periodes waar ik minder pilletjes neem en wacht op een nieuwe soort. Zoiets duurt wel enkele weken. Geduld? Tja ... Weet je wat? Ik leer voor kasteelheer en loop de hele dag in kamerjas rond, omringd door poezen die ieder een naam hebben van een van mijn soorten pilletjes.

Toen ik op een zaterdagavond met pa en ma en enkele anderen ribbetjes ging eten (ook al een lievelingsgerecht van mij), was het nog maar eens flink raak. Niet te doen. Maar ik liet mijn plezier daardoor niet verknallen. Ik probeerde me er niks van aan te trekken. Toch werd het weer een klein slagveld om mij heen. Zo wordt een droom soms een nacht merrie, in een korte, rake klap.

Af en toe heb ik ook dagen met amper twee of drie schokjes. Of met onzichtbare aanvallen: ik voel ze wel, maar niemand ziet ze. Vreemd toch. Hoe moet ik die in mijn aanvallenschrift opschrijven? En terwijl ik die probeer op te schrijven, kan ik alweer een nieuwe schok te verduren krijgen.

Ik bestudeer ook de aanvallen van mijn vrienden in de leefgroep. Soms kijken we op ons horloge om elkaars aanvallen te meten. Want alles helpt, en we helpen elkaar. Ook door erover te praten bijvoorbeeld. Vincent krijgt af en toe een zware aanval. Dan wordt hij op zijn zij gelegd om te beletten dat hij stikt. Meer kun je voor hem niet doen. Domien had al dertien jaar lang absences: hij was plotseling even afwezig en keek star voor zich uit. Soms begon hij onverstaanbaar te mompelen. Dat is dus ook een vorm van epilepsie. Nu hebben ze er hier iets op gevonden. Domien neemt pilletjes die zijn absences helemaal doen verdwijnen. Na nieuwjaar mag hij weg. Hij is net als ik op 1 september in het Centrum toegekomen. Hij is hier heel graag; voor zijn part blijft hij een heel jaar. Ook Pieter zal naar zijn vroegere school terug mogen keren. Die heeft al maandenlang geen enkele aanval meer. Ben behoort ook tot de gelukkigen. Jelle, Tore, Aishah, ikzelf en Vincent blijven dus nog wat. Ja, het zal hier waarschijnlijk een flink stuk stiller worden. Ik zal die grapjas van een Domien missen. Hij brengt altijd leven in de brouwerij.

Ondertussen is er hier veel te doen. We krijgen een rondleiding in ons eigen Centrum, waar nog andere leefgroepen en kinderen zijn. Bijvoorbeeld astma- en mucopatiënten. Of baby's die veel te vroeg geboren zijn. Maar die afdeling is gesloten. Die krijgen we niet te zien. Er is nog veel leed op de wereld, denk ik. En zo vlakbij.

Pieter geeft een spreekbeurt over epilepsie. Dat moet iedereen doen die hier zal vertrekken: een mondelinge beurt over iets dat met het Centrum in Zevenbossen te maken heeft. Pieter kiest voor het onderwerp epilepsie. We leren veel bij. En daarna wordt hij met al zijn kleren aan in bad gegooid. Dat hoort zo. Dat is hier de gewoonte. Als je het Centrum verlaat, moet je eerst nog gedoopt worden. Ik hoop dat ik binnenkort ook met al mijn kleren aan in het badwater word gegooid. Tussen de middag is er ook nog een vragenspel over epilepsie. Dokter Dehaes zit in de jury. Ik scoor 10,5 op de 12.

'Epilepsie is a. een ziekte b. een aandoening'.

Het antwoord is b natuurlijk. Dat weet ik allemaal al.

‘Waarom word je beter geen chauffeur als je het hebt?’

Nou, nogal wiedes, zeker? Stel dat je op een dag eens je pilletjes vergat en je was ver van huis!

Jelle is jarig. Weer een feestje. En er komt een kerstboom in de hal, naast het grote aquarium met de blauwe vissen. Op het dak van het Centrum wordt kleurrijke kerstverlichting gehangen. Van heel ver al kun je het zien. Gezelligheid troef overal. En in de klas zijn er proeven ... En ik lees en ik luister: de dagboeken van Adriaan Mole, en de muziek van Meat Loaf en Bon Jovi. O ja, het is lekker druk, die laatste weken van het jaar. De afgelopen vier maanden zijn als een sneltrein voorbijgevlogen. Het afscheid van Ben, Pieter en Domien nadert vlug. En ik? Ik ben hier al ongeveer 120 dagen als ik mijn tweede optreden doe. Deze keer ben ik een Chinees, ter gelegenheid van onze kerstshow. De zaal zit bomvol. Het valt weer geweldig mee, als je begrijpt wat ik bedoel. Er is ook – in onze leefgroep zelf, zonder publiek dan – een kerstspel. We gaan ieder op zoek naar een partner. Die moeten we ergens in het gebouw zien te ontdekken. Met die partner brengen we dan de feestavond door: dansen, eten, praten. Ik tref het: Ingrid en ik vormen een paar. Zou haar man Joost jaloers zijn? Ze zijn pas drie jaar getrouwd. Joost mag het weten. Ik ben vanavond alvast een gelukkige piraat. Mijn avond kan niet meer stuk.

HOOFDSTUK 17

Tussen Kerstmis en nieuwjaar ga ik met mijn familie enkele dagen mee naar de Ardennen. We zijn met z’n dertienen, maar niemand is bijgelovig: pa, ma, mijn zussen Lise en Ellen, oom Bart, tante Saskia, hun twee kinderen, oom Pol, tante Claire, hun dochter Lisa, haar liefje Kurt en ikzelf dus. Ik ben ook inbegrepen.

In mijn medibox zitten niet zoveel pilletjes meer. Ik neem er veel minder, drie keer per dag maar. Vreemd genoeg heb ik ook heel weinig aanvallen of schokken. Afwachten maar: ik juich nooit meer te vroeg. Na nieuwjaar zullen ze een derde soort pillen voorschrijven. Het schijnt dat die vaak helpen. Ik hoop het. Natuurlijk moet ik weer het nodige geduld oefenen. Dan is het misschien over enkele maanden al mijn beurt om met mijn kleren aan in bad gegooid te worden. En een redevoeving te houden. God, wat verlang ik naar dat bad!

Maar eerst: La Diglette. Zo heet ons kasteel in de omgeving van Saint-Hubert, hartje Ardennen. Het is een groot gebouw. Het heeft 25 kamertjes, een enorme keuken, en verscheidene gezellige zaaltjes. Paters uit Brussel zijn er de baas van. Er is er nog één ter plaatse. Hij hakt hout, jaagt op mollen, leest op zondag de mis, draagt jeans en beweegt als een schim door de gangen. Achter ons kasteel (want zo noemen we ons verblijf) loopt een bosriviertje: La Diglette. Zo heet dus ook het gebouw. Af en toe stuift in de verte een groepje everzwijnen voorbij. Het zijn heerlijke dagen. Maar vaak denk ik aan Domien, Pieter en Ben. Ik zal die namelijk niet meer terugzien als

ik weer in Zevenbossen ben. Ze mogen naar huis, na hun doop in het bad. Ze hebben geen aanvallen of absences meer. Al twee maanden niet.

‘Vind je ’t leuk hier?’ vraagt ma.

‘Ja,’ knik ik, ‘maar ik was net zo graag in Zevenbossen gebleven, hoor.’

‘Ik begrijp dat wel,’ antwoordt ze. ‘Je zult Domiens afscheid niet meemaken. Zul je hem missen?’

‘Een beetje wel, ja.’

‘Misschien komen er nieuwe. Ook toffe.’

‘Ja.’

Wat doe ik zo allemaal als kasteelheer in de bossen van de Ardennen? Ik lees me te pletter, zoals gewoonlijk. Ik geef en krijg cadeautjes. Ik geniet van de kookkunst van oom Pol. Hij is een kraan in het goochelen met allerlei lekkers. Ik stap vele kilometers. Ik neem als een chique kasteelheer elke middag mijn aperitief in een Ardens jachtcafé. Ik dwaal door de gangen van La Diglette. Of tussen de bomen. Even vergeet ik zelfs mijn eiland op de eerste verdieping in het Centrum van Zevenbossen.

De tijd vliegt snel voorbij. Supersnel. Alles lijkt maar een seconde geduurd te hebben. Op maandag ben ik alweer in Zevenbossen. Ja, mijn aardrijkskunde ken ik al goed. En mijn geschiedenis. Van Ardens kasteelheer word ik weer eilandpiraat. Wanneer ik in het Centrum arriveer, staat me een onaangename verrassing te wachten. Mijn eiland is verkocht. Help! Er komen twee nieuwe leefgroepgenoten bij: Lien en Mathieu. En ik verhuis naar een andere kamer, die ik nu deel met Tore uit Sint-Niklaas. Eerst zet ik een gezicht als een donderwolk op. Maar die onweersbui waait al snel over. Tore is een gezellige kerel. Hij is een wildebras die ook lief kan zijn. Hij heeft het al een paar keer voor mij opgenomen, toen ik hier pas was. De kamer is ruim en knus. En we hebben een douche in onze badkamer.

‘Ha!’ roept Bruce. ‘Terug uit de duistere Ardennen? En je haar is eraf?’

Ik knik: ‘Nu is mijn haar klaar. Ik spaar voor lang. Misschien wel een staart.’

‘Doe dat,’ zegt hij. ‘En maak straks eens kennis met Lien en Mathieu.’

Jaloers kijk ik naar zijn paardenstaart. Die is al wel veertig centimeter lang, schat ik. Die maandag heb ik tafeldienst. Ik neem ook voor de eerste keer mijn nieuwe pil: een tweekleurige capsule, roze en blauw. Bah, babykleuren. Na het middageten laad ik de schotels op een wagentje. Dat moet ik tot bij de lift rijden. Op de benedenverdieping moet ik dan nog vijftig meter door de gang, tot bij de klapdeuren van de keuken. Maar ik geraak nooit zover.

Wanneer ik met mijn volgeladen karretje aan de balie van mijn leefgroep passeer, gebeurt het weer. Ik wist het. Ik voelde het aankomen. Mijn lichaam wil totaal iets anders dan wat ik wil. Ik knal met mijn kin tegen de rand van het wagentje aan. Pas als ik op de grond lig, voel ik de scherpe pijn. Het wordt me even zwart voor de

ogen. In een flits herken ik weer mijn eigen bloed aan mijn handen. Voor de zoveelste keer. Ik ruik het zelfs.

Vijftien minuten later loop ik er nog maar eens met een witte sik bij. Er zit een pleister op mijn kin. De wonde is met draadjes gehecht.

'Straks komen we hier nog draad te kort voor jou,' lacht de dokter. Ik glimlach voorzichtig. Mijn sik doet gemeen pijn. Zouden mijn hersenen ook geschud zijn? Nee, geen enkele piraat ter wereld, nou: ter zee, heeft al zoveel jappen in zijn gezicht gehad als ik. En kasteelheren dan? Misschien eens een schampschot. Door een verdwaalde kogel van een andere kasteelheer, die jaagde op everzwijnen.

'Kom,' zegt Tore, 'we gaan naar onze kamer. Ik leg een portie superharde muziek op. Daar kikkeren we lekker van op. Ten aanval!' Ik knik dat het goed is en betast voorzichtig mijn zeeroversbaardje.

HOOFDSTUK 18

Het nieuwe jaar begint met narigheid en rottigheid. Elke maandagochtend, voor we aan de lange weg naar Zevenbossen beginnen, heb ik een afspraak met Dominique. Dat zou prima zijn, ware het niet dat Dominique ... tandartse is. Ze heeft al twee tanden uit mijn mond gewrikt. Er volgen er nog twee. En dan begint het: blokjes, beugels, draad. De hele ijzerwinkel, twee jaar lang. Mijn zussen hebben het ook meegemaakt. Dominique is een toffe vrouw, maar ik zie haar liever niet. Dat is dus de narigheid. Nu volgt de rottigheid.

Maandag, tweede week na de kerstvakantie. Ik zit op mijn kamer: pleister op mijn kin, wattenstaafjes in mijn mond. Er is weer een tand uit. En morgen worden de draadjes uit mijn kin verwijderd. Er is altijd wat.

'Ik ga eventjes naar Mathieu,' zegt Tore.

'Oké, ik ga mee.' Alles doet pijn als ik spreek.

Hij kijkt me met vreemde ogen aan: 'Nee, geen sprake van.'

'Hé?' doe ik verbaasd. Maar hij is al foetsie. Wat is dat nu? Wat scheelt er? Een dof, ellendig gevoel besluipt me. Tien seconden blijf ik besluiteloos op mijn bed zitten. Dan ga ik ook naar de kamer van nieuwkomer Mathieu. Met kloppend hart: die Mathieu is een harde. Een ruig kereltje. Dat heb ik wel al gemerkt. Hij is ook al vijftien jaar. Een praatjesmaker, als je 't mij vraagt. Ik mag hem eigenlijk niet.

De deur staat op een kier. Voorzichtig duw ik die open.

'... sukkel van een ventje,' hoor ik Tore nog net zeggen. Ik zie ze grinniken en naar mij kijken. 'Haha!'

'Ah, kijk: daar is hij!'

'Ik had toch gezegd dat je op je kamer moest blijven!'

'Mag jij hier zomaar binnen, brillenkas?'

'Wat is dat ding daar aan je kin? Mèèhh! Mèèhh!'

'Hahaha!!'

Het regent plotseling verwijten. Lap. Daar sta ik dan. Zo'n aanval had ik nooit verwacht. Ik word knalrood. Wat voor vreselijks is hier nu aan het gebeuren? Tore? Mijn ... mijn vriend? Mijn kamergenoot?? Zo verloopt dus mijn echte kennismaking met die nare Mathieu. Ik haast me weer naar mijn kamer, die maar voor de helft mijn kamer meer is. Die andere nieuwkomer, Lien, hoef ik al niet meer te zien. Als het hier zo zit ... Rot van Tore. Echt rot. Hij wil vast in de gunst van die praatjesmaker staan. Pf ... Domien had hier moeten zijn! Die rotkerel lag al tegen de grond. Ik ga op mijn bed liggen. De tranen komen. Ik kan het niet helpen. Waar is de leuke tijd van voor nieuwjaar? Met Domien en Pieter? Zelfs Ben? En over enkele weken gaat ook Vincent weg. Dan schieten alleen Jelle, Aishah en Tore nog over van de 'ouden'. Tore? Tot mijn schrik bedenk ik dat Mathieu en Tore hier ook plotseling binnen kunnen komen. Ik vlucht naar de badkamer. Zelfs mijn eiland is nu niet meer veilig. Voor de spiegel bekijk ik mezelf: pleister op de kin, dikke wang, mijn hele hoofd in de war door dat nare gedoe van daarnet. Mijn spiegelbeeld wordt wazig door de tranen in mijn ogen. Ik heb geen eiland meer om naar te vluchten. Ik wil hier weg!

HOOFDSTUK 19

Mijn ma heeft voor een mirakel gezorgd. Ik heb de handtekening van een held! Hoe dat zo komt? Verleden jaar zat ik behoorlijk in de piepzak. Het stond namelijk vast dat ik na de zomervakantie naar dat verre, vreemde Zevenbossen zou gaan. Die naam alleen al deed me rillen. Dat zag ik dus eigenlijk niet zo goed zitten. Zouden ze me daar wel kunnen helpen? Als na al die jaren niemand dat had kunnen doen? Zelfs niet in al die ziekenhuizen waar ze allemaal zo slim zijn?

Ik was daar heel hard over aan het nadenken, elke dag, elke nacht. In die tijd las ik ook elke week een spannend vervolgverhaal in een magazine. Het ging over een avontuur van 20 of 25 jaar geleden, in het Andesgebergte in Zuid-Amerika. Een ploeg rugbyspelers uit Uruguay stortte daar met een vliegtuig neer. Er waren doden en gewonden. Niemand vond hen. Het was er bitter koud. Er was helemaal niks om te eten. Om te kunnen drinken, moesten ze sneeuw proberen te smelten. Ook dat vormde een groot probleem in die barre koude. Een nachtelijke lawine maakte nog meer doden en gewonden. De honger werd heel erg. Daarom, na lang aarzelen, besloten ze mensenvlees te eten, van hun dode vrienden. En uiteindelijk werden ze nog gered, na een lange, moeizame tocht over de bergen, door twee mannen die het er toch op waagden: Roberto Canessa en Nando Parrado. Dat waren de leiders van de overlevenden.

Op televisie werd er toen ook een documentaire over het avontuur getoond. Ma kocht het boek. En er kwam een film: 'Alive'. We gingen met z'n vijven naar die film. Het was adembenemend. Ik was er ondersteboven van. Na de film zei ma tegen mij: 'Zie je nu wel dat het onmogelijke wel mogelijk kan worden? Je moet ervoor vechten en erin geloven. Nooit mag je de moed opgeven. En dat is ook allemaal echt ge-

beurd. Die mensen zullen dat hun hele leven lang nooit meer vergeten. Ze zijn er ook sterker door geworden. Jammer van die doden natuurlijk.' Ik knikte. 'En,' zei ze nog, 'om je te bewijzen dat alles mogelijk is, beloof ik je dat ik je de handtekening van een van die dappere kerels uit Uruguay zal geven. Ook al is het zo ver weg. Ik heb de naam van de wijk in Montevideo opgeschreven waar die Roberto Canessa nu woont. Hij is een van die overlevenden aan wie ook de anderen hun leven te danken hebben. Nu is hij arts in Montevideo, een miljoenenstad. Wedden dat het me lukt? Wie weet!

Voor de handtekening van die formidabele Canessa wou ik wel tien jaar zakgeld offeren. Vooral nadat ik in de bioscoop de film had gezien. En mijn eigen ma zette zich aan het werk: ze leerde op eigen houtje Spaans en begon brieven te verzenden. Ondertussen belandde ik dus hier in Zevenbossen. En was ik eigenlijk al een en ander vergeten ...

Nu, eind januari, krijg ik hier een grote bruine envelop. Poststempel: Uruguay! Afzender: dokter Roberto Canessa! Eigenlijk weet ik eerst niet goed wat dit allemaal te beduiden heeft. Ik laat de envelop ongeopend op mijn tafel liggen, tot woensdag. Dan komen pa en ma op bezoek. Ik denk: weer een van die vele documenten om in te vullen, er is altijd wel wat. En ook, onder ons gezegd en gezwegen: ik kan absoluut niet tegen het lawaai van scheurend papier. Soms ook lokt het openen van brieven een aanval bij mij uit. Maar als we op woensdag samen de envelop openen, gaat mijn tikker plotseling veel vlugger kloppen. Brief! Foto! Handtekening! Van de echte Roberto Canessa! De man die zoveel jaren geleden samen met zijn vriend Nando Parrado dat wereldschokkende avontuur in het Andesgebergte beleefde. En overleefde. Op de foto staat in het Engels een groet voor mij: '*Thomas, you are also my hero. Don't give up!*' Canessa prijkt er naast de acteur die zijn rol in de film 'Alive' vertolkt. Ik herken ook die acteur nog. En in de brief - vertaalt ma, want die is half in het Spaans, half in het Engels geschreven - zegt Canessa nog eens dat ik ook zijn held ben en dat hij mij net zoveel moed toewenst. En dat zijn vriend Nando even op reis is, maar dat ook hij nog zal schrijven. Roberto is nu kindercardioloog; Nando is zakenman. Nou, ongelooflijk toch! De foto prikken we boven mijn bed hier. De brief nemen ma en pa mee naar huis, om te bewaren.

Ja, ik heb nu de handtekening van een echte held. Een zeer moedig en dapper man. En daar gaat het om. Ik hoop dat die Canessa het me niet kwalijk neemt dat ik hem hier in dit verhaal zet. (Geraakt mijn boek wel ooit tot in Montevideo, Uruguay?) En mijn ma ... heeft weer een mirakel verricht. Ja, ik voel me echt wel een stuk sterker.

P.S. Een week later hoor ik dat mijn zussen hun vrienden en vriendinnen vertellen wat er gebeurd is. Die geloven het natuurlijk niet. Maar dan kennen ze mijn ma nog niet! Een kraan! En van mijn leefgroep komt iedereen natuurlijk de foto boven mijn bed bewonderen. Vijf, zes keer na mekaar moet ik het verhaal doen. Ik voel me ... een beetje speciaal. Yes: Thomas is a hero!

HOOFDSTUK 20

De dagen worden al wat langer. Dat wil zeggen: het wordt vroeger licht, en het blijft langer helder. Dat geeft hoop. De wereld ziet er anders uit. De mensen lopen er vrolijker bij.

Ik heb nog eens het boek gelezen over de neergestorte rugbyploeg in het Andesgebergte. 'Overleven' heet het. Meer dan driehonderd bladzijden. Spannend, man! Daar gebeurde wat. Aan de drukte van Mathieu en Lien ben ik ondertussen ook al gewend. Zoiets duurt bij mij wel een tijd. Ik had het ook met Tore, toen ik hier toekwam.

Begin februari wordt mijn derde tand getrokken. Er blijft een stukje zitten. Op de foto ziet de tandarts dat het niet erg is. En wanneer ik in het Centrum hier arriveer, moet ik voor de tweede keer een onderzoek ondergaan dat 24 uur duurt. Ik loop dus nog maar eens rond met zo'n duur bakje om mijn middel gebonden. Het is met mijn hoofd verbonden door draden. Op dat arme hoofd van mij is een elektrische doornenkroon vastgepleisterd. Ik voel me weer een pinokkio.

Jammer: woensdag kunnen pa en ma niet op bezoek komen. Dat vind ik niet zo erg. Maar nu zit ik natuurlijk weer met al die pap in mijn haar. De vorige keer deed ma er wat aan. Een heel karwei. En verdraaid pijnlijk, al dat gewrijf over mijn bol. Nu, ik zal het deze keer zelf wel oplossen.

Het is 1 februari. Zes maanden zijn er al voorbij. Ik heb nog altijd vier tot vijf schokken per dag. Dus toch al minder dan vroeger. Een paar keer al heb ik moeten braken. Dat komt waarschijnlijk door het nieuwe medicijn. Af en toe neemt Liesbet me wat bloed af. Om te zien hoe het er daarbinnen bij mij aan toegaat. Het medicijn bouwt zich namelijk heel langzaam in mijn bloed op. Ik heb gehoord dat ze in Engeland en Nederland (en soms in België) ook operaties uitvoeren om mensen met epilepsie te genezen. Maar de dokter zegt dat er nog te weinig kans is dat je daardoor geen aanvallen meer krijgt. Het gaat vaak over een heel klein kronkeltje of krulletje in je hersenen. Daar moet je dan als chirurg wel heel secuur voor kunnen mikken. We houden het dus bij de nieuwe pilletjes hier. Ook heb ik vernomen dat er een splinternieuw medicijn bestaat. Zouden ze dat hier in het Centrum al hebben? Misschien kunnen ze het gebruiken als mijn nieuwste pillen weer niet helpen. Vierde poging!

Toch heb ik ook weer enkele kwade momenten achter de rug. Op een avond zag ik het helemaal niet meer zitten. Het was tijdens het weekend. De vragen spookten weer door mijn hoofd rond. Welk beroep zou ik later kunnen doen? Naar welke school kon ik na Zevenbossen? Gelukkig heeft ma me erdoorheen gepraat. De bui waaide weer over.

En deze week is een meisje uit ons Centrum gestorven. Ze was pas 23. Al bijna haar hele leven zat ze op de astma-muco-afdeling hier. Die hebben we met de leefgroep

nog bezocht. Ik heb haar verscheidene keren gezien: een mager meisje in een wagentje. Ze moest voortdurend infusen hebben. Ze is gestorven in de armen van haar ma, nadat ze haar van hier naar Antwerpen hadden gebracht.

Twee dagen na mijn 24-uursonderzoek ben ik weer totaal onverwacht, bliksemsnel en knoerthard op mijn kin gekukeld. Ik kan het niet meer bijhouden: voor de zoveelste keer loop ik nu met een stevige witte sik rond? De wonde is gehecht. Er zitten dus weer draden in mijn lijf. En de draden van mijn hoofd zijn nog maar pas verwijderd. Het is om er de moed bij te verliezen. Gelukkig kan ik goed tellen: de laatste weken heb ik minder aanvallen per dag.

Tijdens de dag eet Aishah vrijwel niks: de ramadan is begonnen. Dat is de jaarlijkse vasten van de moslims.

Niet schrikken: ik ben alweer op mijn kin gevallen. Het gebeurde zaterdagmiddag. We waren pas vijf minuten thuis. Niks ergs eigenlijk. Beetje bloed. Kijk ik al lang niet meer van op. Maar mijn arme kin ... die voelt stilletjes aan als boter aan ... Zal ik daar later wel baard krijgen?

‘Waarom val je toch altijd op je kin?’ vraagt Tore soms.

‘De volgende keer probeer ik op iets anders te vallen, wijsneus,’ zeg ik dan. Wat snapt die van epilepsie!

Gisteren, zondag, bespraken pa en ma met oom Henk en tante Bea onze tweede zomerreis naar Hongarije. Ja, daar kijk ik al naar uit. Dan zijn we alweer een halfjaar verder. En dan ... zou ik dan al schokvrij zijn? Voor mijn part vliegen we naar de maan op reis, als ik maar tegen de zomer genezen ben. Op de maan weeg je ook veel minder. Genezen? Ik vergis me weer: epilepsie is verdorie geen ziekte. Het is een aandoening. Als ik er maar tegen de zomer van af ben dus. Gewoon van af. De zomer. Maar het is nog niet eens lente. Eind februari ligt alles hier onder een flink pak sneeuw. Als we op maandagochtend naar Zevenbossen rijden, zien we drie kettingbotsingen op de andere autostrade. Drie! Tientallen auto's staan er schots en scheef en gekreukt en gedeukt bij. Er zijn geen ernstig gewonden. Op onze auto-weg, in de tegenovergestelde richting, is het ook uitkijken geblazen. Wiel na wiel schuift en glijdt iedereen door, uiterst behoedzaam. In het Centrum rollen we reuzensneeuwballen en bouwen we sneeuwmannen en sneeuwvrouwen. En kijk: daar piept de lente al eens, want na een flinke nachtelijke regenbui krijgen we dooi. En een stralende dag. Je gelooft je eigen ogen niet.

Het wordt woensdag. Leefgroep B gaat snooker spelen. Ik ga niet mee. Ik blijf op mijn kamer, wachtend op pa en ma. Zus Ellen komt ook mee. Het is eigenlijk krokusvakantie. Maar die heb ik niet. Bezoekers mogen nu wel wat vroeger komen. Om drie uur zijn pa en ma er al. Met Ellen. Terwijl Lise, de rest van de tweeling, ergens aan zee is bij vrienden.

‘Hallo,’ zeg ik. Ik probeer opgewekt te klinken.

‘Hei!’

‘Hoe gaat het?’

‘Mm ... ‘ doe ik. Ik voel me eerlijk gezegd niet goed. Slapjes op de benen. Mijn hoofd doet pijn. Mijn maag speelt op. En het plastic emmertje staat gereed naast mijn bed.

‘Neem je misschien weer meer pilletjes?’

‘Ja,’ knik ik. ‘Sedert maandag is de dosis weer verhoogd.’

‘Aha. Maar dan ben je gewoonlijk wat ziek hé. De eerste dagen toch. Wil je mee naar Lier? Of blijven we hier? Een wafel hoef je niet te eten, hoor.’

‘Nee, dat doen wij wel,’ zegt Ellen.

‘Jaja,’ zucht ik. Eigenlijk zou ik het liefst diep onder de wol kruipen en stilletjes ziek zijn.

In Lier wandelen we wat. Het is een mooi stadje. En we drinken iets. Ma eet een grote pannenkoek, niet ver van de toren met al die horloges. Ik voel me echt niet lekker. Is mijn laatste uur geslagen?

‘Je ziet al zo bleek als de suiker op mijn pannenkoek,’ zegt ma. ‘Wil je wat rusten?’ Ze rolt mijn jas op. Die gebruik ik als hoofdkussen. Ik doe mijn ogen dicht en begin te suffen.

’s Avonds, als pa en ma en Ellen al vertrokken zijn, moet ik weer braken. Ik kan nog net de donsdeken van me af gooien en naar mijn emmertje graaien. En het ergste is: dat nieuwe medicijn lijkt maar niet te helpen. Ik voel me zo ziek als een hond en het haalt niks uit. Ik heb wel minder aanvallen dan vroeger, maar dat betekent nog altijd: vijf, zes of zeven per dag. En er is al een halfjaar voorbij. Help. Tien miljoen pannenkoeken met stroop en suiker voor een gewoon leven. Leuke krokusvakantie!

HOOFDSTUK 21

Nee, het wordt weer niks. De pillen helpen niet. De camera hangt weer in de hoek van de kamer. Hij is duidelijk op mij gericht. Niet op mijn kamergenoot Tore. ’s Nachts moet er een lamp bij branden. Daardoor slaap ik ook alweer heel slecht.

Tijdens het knutselen in de klas krijg ik de ene schok na de andere. Die van Reva 3, dat zijn de astmapatiënten, stellen dan vervelende vragen. De moed zinkt me in de schoenen. In leefgroep F ontdek ik een oudere jongen die getroffen werd door de bliksem. Hij heeft problemen met zijn linkerhand. Zoals ik. En in mijn eigen leefgroep begint het te rommelen. Het stuift er plotseling vanjewelste. Aishah en Mathieu vliegen elkaar in de haren. Het moest er eens van komen. Iedereen voelde het aan. De twee heethoofden van leefgroep B ontploffen! En het gaat er bikkeldhard aan toe. Die twee kunnen elkaar doodgewoon niet luchten. Wat ze al wekenlang opgekropt hebben, barst er nu uit. ‘Volgende week breng ik een mes mee om je dood te maken!’ schreeuwt Mathieu.

‘Met je rotkop!’

‘Zwarte trut!’

'Racist! Stomme racist!'

'Ik timmer je bruine smoel kapot !'

'Stomme bleekscheet!'

Gelukkig zijn er begeleiders in de omgeving. Maaïke, Griet en Bruce hebben de grootste moeite om de kemphanen gescheiden te houden. Wat een stomme, stomme drukte. En mijn kamergenoot Tore kiest natuurlijk weer partij voor die Mathieu. Ik niet. Ik vind dat Aishah gelijk heeft. Ook al pest ze me soms. Maar ik zwijg. Ik trek me terug in mijn kamer en probeer wat te lezen. De ruzie blijft wel duren. En het gekibbel aan de balie ook.

Dagenlang hangt er een rotsfeer in leefgroep B. Iedereen loopt er met een donderwolk op zijn gezicht bij. Was Domien hier maar weer. Die kon met een domme mop en een schaterlach in een klap de stemming doen omslaan.

'Epilepsie of niet, maar iemand die zich hier niet weet te gedragen, kan naar huis gestuurd worden. Voorgoed!' hoor ik Mark op een bepaalde dag zeggen. Dat vind ik ook. Hij meent het. Dat is duidelijk.

'We hebben hier nog nooit zoiets meegemaakt!' zegt hij boos.

Door al die vervelende heisa zit ik meer en meer alleen op mijn kamer. Ik hou me erbuiten. Als Tore er even niet is, pak ik zijn gameboy. Dat heb ik al vaker gedaan. Knip. Het deuntje. Verbeten begin ik eraan, mijn tong tussen mijn lippen. Komt het? Nee ... ! Hoera! Ja hoor! Ik doe door ... mijn tong verdwijnt weer ... jààhh!!

Het is de eerste keer dat ik geen schok krijg. Voor die gameboy moet je namelijk je beide handen terzelfder tijd gebruiken. Tot nu toe was dat een probleem voor mij. En nu kan ik het! Mijn hart gaat sneller kloppen. Wat ben ik blij met dat kleine ding. Dat moet ik straks alleszins in mijn aanvallen-schrift opschrijven. Zo heb ik nog wat goed nieuws te melden in een periode van narigheid. Ik pak het schrift en tel mijn schokken van eergisteren, gisteren en vandaag: 4, 2, 1. Zou het ... ? Zou het ... ?

Die zaterdag, wanneer pa en ma en Pavlov me 's middags op komen halen, eten we nog vlug een broodje-smos in een truckers-resto langs de autostrade. Ik heb het ze natuurlijk verteld van de gameboy. Want het is me daarna nog een paar keer gelukt. En net als ik mijn tanden in het broodje zet, zwiept de elektriciteit weer als een lasso door mijn linkerschouder, -arm en -hand. Tomaat, sla en schijfjes ei worden over tafel gekatapulteerd. De aanval duurt gelukkig heel kort. Niemand van de andere mensen in het wegrestaurant heeft iets gemerkt. En er zit nog genoeg tussen mijn broodje.

'Verdorie,' zucht ik. Het wordt weer niks. Zal het dan nooit eens ophouden?

'Tja,' zegt ma, 'broodje-pech, hé?' Ze veegt de brokstukjes bijeen.

'De eerste vandaag?' vraagt pa. Ik knik.

'Je moet maar denken dat je broodje een gameboy is. Misschien helpt het.'

'Dat vind ik niet grappig hoor!' Ik wind me wat op, door de ontgoocheling. De zoveelste ontgoocheling.

'O, sorry.'

Even voel ik me weer rot. Echt rot. Ik wurm mijn linkerarm onder tafel tussen mijn knieën en eet met de andere hand door.

‘Mark vertelde ons daarnet dat je over drie weken een dag naar het ziekenhuis gaat,’ zegt ma.

‘Ja, da’s ook nog waar,’ knik ik. ‘Ik moet een dag in de wasmachine. Zo noemen ze dat bij ons. Op een woensdag. Niet erg. Ik weet wat het is. En vroeger ben ik zo vaak in ziekenhuizen geweest!’

‘De dokter wil je nog eens extra onderzoeken. Om je te kunnen helpen. Om te zien of alles goed verloopt.’

‘Dat weet ik. Ik moet twintig minuten lang volledig stil blijven liggen. De vorige keer viel ik zelfs in slaap. Ik droomde.’

‘Je voelt er niks van.’

‘Alleen je hoofd gaat erin hé, in die ... die wasmachine?’

‘Ja. Ze kunnen er in mijn hersenen mee kijken.’

‘Vraag dan meteen of ze ook je haar willen wassen,’ stelt pa voor.

‘Ha ende ha ende ha ende haha!’ doe ik. Dat is mijn manier om te zeggen: ‘Idioot!’ Ja, vervelende dingen, daar moet je mopjes over maken. Maar al die mopjes heb ik al zo vaak gehoord en zo vaak zelf verteld dat ik er echt niet meer om kan lachen.

‘Hoe was de pyjamaфуif deze week?’ vraagt ma.

‘Goed hoor.’

‘Had je dan ook je pyjama aan?’

‘Met mijn kamerjas erboven.’

‘Wat deden jullie dan?’

‘O, dansen.’

‘Whaw. Toch niet dronken geweest?’

‘Nee nee.’

‘We hebben ook vernomen dat er een nieuweling komt?’

‘Ja, een meisje van 20, uit West-Vlaanderen. Dokter Dehaes zei: “Nu zul je aan tafel weer kunnen zeggen: geef eens die STUTEN door.”’

‘Ha!’ doet pa. ‘Ende ha!’

HOOFDSTUK 22

Twee weken voor ik in de wasmachine moet, krijg ik hier een grote bruine envelop. Ik zie aan de poststempel dat die uit West-Vlaanderen komt: ‘Yserleie’ staat erop. Tore scheurt de envelop voor mij open. Met mijn vingers stop ik mijn oren dicht. Een stapeltje brieven glijdt op mijn tafel. Ha, ik kan het al raden. Mijn klasmakkers van verleden jaar uit De Bloesem hebben me allemaal een briefje geschreven: Sonny, Steve, Roeland, Brahim, Thijs, Björn en Frederik. Da’s leuk.

Wanneer ik begin te lezen, lijkt het alsof het pas gisteren was: De Bloesemschool, meester Frans, meester Giel, meester Bart, de rapportenavond, het schoolfeest, het afscheid. Het begint met een briefje van meester Frans.

Dag Thomas

Vandaag delen we de klas (zestien leerlingen) in twee groepen. Groep 1: jouw vrienden willen je een briefje schrijven. Groep 2: de nieuwe leerlingen zullen een bedankingsbriefje schrijven voor meester Bart, die nu in een andere school les geeft. Thomas, hoe is 't nog? Alles goed, hopen we. Veel leesgenot en veel groeten,

Meester Frans

En dit schrijft Brahim:

Beste Thomas

Verleden jaar zat je nog op onze school. Het is jammer dat je van de school weg bent. En hoe gaat het op die school? Stel je het goed? Ik wens je nog een gelukkig jaar daar.

Brahim Quassau

En Thijs schrijft:

Ik stel het goed met mijn examen. Ik had een aardig getal. Ja, meester Frans heeft nu zestien jongens in zijn klas zitten. Verleden jaar was dat de helft minder. Is het leuk daar?

Groetjes van

Thijs

Bambini is er niet meer, lees ik in een van de brieven. Ja, Bambini! Die dekselse kwajongen bezorgde de meester veel moeilijke dagen.

Die dag in juni verleden jaar was het met trillende lippen dat ik afscheid nam. Het was er leuk geweest. Ik haalde er goeie cijfers. Maar ik wist dat ik in september naar Zevenbossen zou gaan. De laatste keer dat ik meester Frans zag, was het door een gordijn van tranen voor mijn ogen. Toen ik nog één keer over het schoolplein stapte, dacht ik: wat nu?? Het was alsof ik in een groot zwart gat belandde. Ook al scheen de zon. Een maand later waren we in Hongarije. En nog een maand later ... zat ik hier, ver van huis.

Ik vouw de brieven van mijn oude Bloesemvrienden dubbel en stop ze weer in de envelop. Ik hoor weer Bambini's ondeugende lach. De stem van meester Frans. Ik zie weer meester Giel door de sportzaal stappen. Ik herken weer de dikbuikige schooltas van meester Geert. Ik ruik weer de wc's. En de refter waar ik 's middags mijn boterhammen opat.

Volgend weekend zal ik ze terugschrijven. Dan kan ik rustig aan mijn tafel op mijn kamer zitten. Niemand die me lastig valt of over mijn schouder meeleest. Geen Tore die ...

'*Ugly grunge rock, whoeah!*' knalt het plotseling loeihard door de kamer. Ik wip een halve meter hoog. Nee, het is geen aanval. Tore heeft de knop van zijn cd-speler ingedrukt en begint aan een allergekste Indianendans. Hij trekt daarbij een vreselijk gezicht. Het is weer gedaan met de rust. Ach, eigenlijk valt hij wel mee, die wildebras.

HOOFDSTUK 23

Het is lente! Ik ben de herfst en de winter doorgekomen. Iets meer dan 200 dagen ben ik hier al. Pa heeft de streepjes nauwkeurig in een dagboek bijgehouden. Aan het weer kun je niet merken dat het lente is: het is bitter koud en het regent vaak. Aan mij kun je het nieuwe seizoen wel merken: ik heb nu een Take-Thatkapsel en ik draag een oorringetje dat ik van pa heb gekregen. Dat is dus mijn eigen lente.

O ja, nog iets in verband met de lente. Er komt hier binnenkort een nieuw meisje. Het is ook een West-Vlaamse. Ze is al 20. Ik ben erg benieuwd. Eigenlijk begin ik het leuk te vinden dat onze leefgroep er af en toe eens anders uitziet.

Op een woensdagmiddag, eind maart, gebeurt er weer iets. Ik ben met de jongens naar de fitness geweest. Aishah en Lien zijn met begeleidster Ingrid gaan paardrijden. Wanneer de dametjes thuiskomen, trekken we grote ogen: Aishah zit in een rolstoel met een gebroken voet en Liens pols is gebarsten. Die hangt in een witte doek. Gips en nog eens gips ...

'Wat is er gebeurd?'

'Ja ... ' zucht Ingrid. Ze schudt haar hoofd. 'Aishah is van haar paard gevallen. Lien wou haar nog opvangen, maar toen bezeerde die zich aan haar pols. En hopta: barst!'

'Meisjes toch,' zegt Edwin, terwijl hij zijn eigen hand wat verstoopt, want die steekt in het verband.

'De halve leefgroep ziet nu wit,' merkt Mathieu op. Even grijnslacht hij naar Aishah. Even maar.

'Heb je veel pijn?'

'Het gaat wel,' glimlacht Aishah.

'Was het een groot paard?'

‘Het was een witte schimmel. Plotseling ging die er in wilde galop vandoor. Aishah tuimelde eraf. Lien probeerde haar nog te grijpen. En zo is het dus gebeurd,’ vertelt Ingrid voor de tweede keer.

‘Wie heeft er dan dat gips ...?’

‘We zijn naar het ziekenhuis gereden hé. En je weet wel dat ik ook wat van gips en verbanden ken.’

Edwin kikt.

‘Haha, en dat wou paardrijden!’ zegt Mathieu spottend. En hij kijkt naar Aishah. Maar als je goed naar zijn ogen kijkt, merk je dat hij haar wel aardig vindt.

‘Pf ...’ doet Aishah. Liens arm hangt in een geknoopte doek.

‘Je moet je arm wat hoger houden,’ raadt Ingrid aan. ‘Zo.’

‘Au! Au!’

Dan is het nieuwtje eraf. Aishah wielt naar de leefkamer. Lien sjokt naar de leefkamer. Wij druipen ook af, naar onze eigen kamers, vermoeid door de fitnessoefeningen van vanmiddag. Even uitblazen voor het avondeten. Bladzijde stripje. Streepje muziek. En straks (het is woensdag) krijg ik weer het wekelijkse bezoek. Dan mogen die al dat witte gedoe met gips en pleisters en verbanden komen bewonderen.

Een dag later komt de waarheid aan het licht. Ik heb Aishah heen en terug naar onze klas gerold. En Jelle snijdt het vlees voor Lien en smeert haar boterhammen. Maar die twee meiden zitten zowat te stikken van het lachen. Potverdorie, zoveel pijn kunnen die toch niet hebben. Wat moet het leuk zijn in dat gips. En ik zie Ingrid af en toe naar ze knipogen. Dan ontploft de bom eindelijk, diezelfde avond. Wanneer het tijd wordt om te eten, duiken Lien en Aishah plotseling vrolijk dansend en springend de leefkamer binnen. Van het gips is er geen spoor meer. We hadden het kunnen denken. Al dat gelach, gegiechel en geknipoog!

‘Maar waarom hebben jullie dat toch gedaan?’ vraagt Edwin aan Ingrid. Hij lijkt een beetje boos. Hij kan er niet echt om lachen.

‘Ik weet het wel,’ lacht Ingrid. ‘Het is nog geen 1 april. Maar over twee weken blijf ik voor een lange tijd thuis, weet je wel: ik koop binnenkort een kindje hé! En ik wou die aprilgrap, of beter gezegd die maartse mop, zelf nog graag meemaken. En je weet het ook: ik kan goochelen met gips hé!’

‘Hm,’ doet Edwin. Hij lacht groen. En de anderen? Ik loer stiekem naar Mathieu. Die zit beteuterd naar niks te staren, met ogen als schoteltjes.

‘Flauwe grap hoor!’ roept Tore.

Jelle vindt het wel een goeie: ‘Maar we zijn er allemaal wel lekker in getuind!’

‘We konden niet anders!’

En ik? Ik ook! Ik ben al geen praatjesmaker, maar nog nooit heb ik zo hard gezwegen als nu.

HOOFDSTUK 24

Ingrid heeft dus al een flink buikje. Op een woensdagmiddag voor Pasen nemen we afscheid van haar. Ik vind het jammer dat ze weggaat. Mark zegt dat ze pas volgend schooljaar terugkomt.

‘Hoe ga je je kindje noemen?’

‘Dat weet ik nog niet.’

‘Toch niet Joost hé? Zoals je man?’

‘Nee nee! Geen twee Joosten in hetzelfde gezin.’

‘Weet je het echt nog niet?’

‘Ik weet niet eens wat erin zit, Thomas: een jongen of een meisje!’

‘Als het maar een lief ding is.’

Het is ook een woensdag wanneer ik met Ingrid naar het ziekenhuis ben gereden voor de ‘wasmachinebeurt’. Het viel allemaal wel mee. Het was mijn eerste keer niet. Hier in de leefgroep is het een gaan en een komen. Een echte duiventil. Bruce-met-de-staart is terug. Hij zat een maand thuis met een kapotte hand. In Zevenbossen werken nu eenmaal geen watjes: je kunt hier altijd wel iets breken of verzwikken. Zijn pink blijft stijf. Zijn baard is eraf en hij draagt nu een oorringetje. Ik ook, als ik thuis ben. Een ringetje, bedoel ik. Als ik eraan friemel of pruts, krijg ik soms nog een schok.

Die goeie ouwe lange Domien belt soms eens op. En Ben. En Tim, de ‘bliksemjongen’ uit leefgroep F, die mag ook al naar huis. En het nieuwe meisje is er al: Emmy. Ze komt uit mijn provincie. Het doet vreemd om tijdens de week weer eens mijn eigen dialect te horen.

De zaterdag na Ingrids afscheid mag ik voor een volle week mee naar huis. Andere kinderen hebben nu twee weken paasvakantie. Het is een rotweer: bitter koud, veel wind, zelfs hagel en regen. Er is verdorie geen kat te bespeuren bij ons op het woenerf. Waar is iedereen toch?

Ik heb een flinke voorraad pilletjes meegekregen. Ik neem nu een hogere dosis per dag. Mijn begeleiders vinden dat het goed gaat met mijn aanvallen. Ik krijg er 3 tot 5 per dag: lichte schokken. De zware valpartijen lijken voorbij te zijn. Wat ik ook naar huis meeneem, is mijn houten piratenschip. Het is een prachtig ding geworden. Maanden lang heb ik eraan gewerkt, op de Ergo. Vrienden komen en gaan, maar dit schip mag nooit vergaan! Ik zal het altijd houden, als herinnering aan Zevenbossen. ‘Jullie maken ginder in de leefgroep veel plezier hé?’ zegt ma op een keer. ‘Als ik al die mopjes van je hoor ... Verlang je eigenlijk nog wel naar de dag waarop je mag vertrekken?’

‘Hé hé!’ protesteer ik. ‘Ja hoor!’

‘Zul je ze dan niet missen? Het is er toch een fijne boel hé?’

‘Ja.’

'Tore en Mathieu zijn nu toch weer je goeie vrienden? Ik zag ze roepen en wuiven naar je, toen we eergisteren vertrokken.'

'Ik wil daar toch voor de zomer weg.'

'Dat hopen wij ook.'

'Weten jullie nu al iets?'

'In mei hebben we weer een gesprek met dokter Dehaes. Dan zullen we wel weten hoe ver je vooruit bent gegaan.'

'Ondertussen moeten die vervelende blokjes nog aan mijn tanden.'

'Er is werk aan je, hé zoon?'

En of er werk aan mij is.

Na een vakantieweekje van regen, hagel, wind en sneeuw vertrek ik op maandagochtend weer naar Zevenbossen. En net vandaag schijnt de zon natuurlijk. Mijn vrienden uit de buurt zijn nu wel te zien op het woonerf. Slik. Op dinsdag is het weer eens mijn 'beurt'. We hebben gepakt en gezakt voor een tweedaags kamp op de heide. We hebben met de pedaalkarren op het grote schoolplein getoerd. Een onverwachte blitzaanval velt me weer. Ik ga onderuit op mijn kin. Een van de dokters plakt de wonde. Het is niet zo erg. Hechten met naald en draad hoeft gelukkig niet.

Ja, er is werk aan mij. Nog altijd. En de zomer nadert. Tore en Mathieu weten al dat ze in juli of augustus echt naar huis mogen. Over mij is er in mei een gesprek gepland. Je weet wel: die jongen met zijn witte sik en een kinnetje zo zacht als boter.

HOOFDSTUK 25

April en mei worden bijzonder drukke maanden. Er komen nieuwe gezichten bij. Günther, een jonge kerel met een oorringetje, vervangt Ingrid. Hij leent me cd's om te beluisteren. Hij gaat naar muziekfestivals met zijn tentje en zijn vriendin. En er arriveert nog een meisje in onze leefgroep: Inez. Mooie naam.

In mei doe ik dus toch mijn communie hier in Zevenbossen. Waar is de tijd dat ik nog dacht: 'Mei!? Dan ben ik hier al lang weer foetsie. Ze houden me hier niet.' Het valt allemaal wel mee. Vijf andere kinderen (drie eerste communies, drie plechtige) zijn ook voor één dag de feestvarkens. De kapel op de eerste verdieping zit tjokvol mensen in zondagse kleren: familie, vrienden, peters, meters, begeleiders, mensen van de school, de leefgroepen, dokters, verzorgers. Sommigen wenen af en toe. Je krijgt hier makkelijk een prop in je keel door alles wat je ziet. Dan moet je eventjes dapper zijn. Slikken. Kijk maar hoe moeilijk Delfien het heeft om naar voren te stappen en te bewegen. En ze ziet er zo mooi uit! Ze zegt een prachtig gedicht op. Het is ontroerend. Zelf moet ik ook iets aan de micro voorlezen. Het wordt Antwerps en West-Vlaams door elkaar. Vroeger zou ik dat nooit gedurfd hebben. Sommige mensen stikken ook zowat van het lachen. Mijn oom Bart bijvoorbeeld. Ik zie het wel, van op mijn podium. Het gelegenheidskoor heeft namelijk prachtige dingen voorbe-

reid, maar die priester aan de micro zingt er knoerhard en zo vals als een kat doorheen. Roestige heavy metal in de kerk! De mensen verbergen hun mond achter hun hand. Hun schouders gaan op en neer.

Na de viering is er receptie in de cafetaria. Vrienden van de leefgroep hebben honderden hapjes klaargemaakt. Juffrouw Els komt me feliciteren en een cadeautje geven. O, die zal ik missen als het schooljaar gedaan is! Nu krijg ik zelf ook een prop in mijn keel. Ik blijf met mijn familie nog een uur op de receptie. Daarna rijden we in een kleine karavaan naar huis, anderhalf uur door de regen. Thuis feesten we door. Ik voel me opperbest. Op een klein teltoestel in mijn rechter broekzak druk ik af en toe een knopje in: zes schokken vandaag, tot nu toe. Het nieuwe medicijn (ze kennen het al in Amerika, hier nog niet) dat dokter Dehaes heeft voorgeschreven, werkt dus nog niet echt. Ik moet geduld hebben.

En intussen weet ik ook al dat ik in juli naar huis mag. Vreemd, maar ik ben er niet speciaal blij om. Ik had altijd gedacht dat ik een gat in de lucht zou springen bij dat blijde bericht. Niks van. Ik voel iets anders knagen ... Voortdurend moet ik afscheid nemen van nieuwe vrienden. Ik zal Zevenbossen missen. Na twee, drie vergaderingen is ook beslist dat ik op 1 september dichterbij huis zal zitten. In een instituut zo'n 20 kilometer van bij ons thuis zullen ze me verder begeleiden. Tja, nog maar eens wat nieuws en wat anders ...

Ik heb ook eindelijk mijn eigen valhelm. Hij is speciaal voor mij gemaakt. Als ik sport, zet ik hem op. Ma stelt voor er HARLEY DAVIDSON op te laten zetten. Ik ben nu immers een ruige geworden. Pa en ma hebben mijn fiets naar Zevenbossen overgebracht, voor die laatste vakantieweken. Nu ik de valhelm heb, kan ik weer aan fietsen denken. Maar daar wordt alweer een stokje voor gestoken. Ik zal hier nooit ook maar één seconde fietsen ...

HOOFDSTUK 26

Je zult maar in mei te horen krijgen dat je in het begin van de grote vakantie naar huis mag ... en net in de eerste week van juni een dubbele armbreuk oplopen. Aan mijn rechterarm dan nog wel. Mijn goeie arm. Mijn wereld stort in elkaar. Ik ben nu toch wel even totaal van de kaart. Al drie weken neem ik dat extra medicijn, dat tot nu toe alleen in Amerika wordt gebruikt. Of het helpt? Je raadt het: noppes. De schokken blijven komen. Ik hou die nog altijd bij op een minitellertje, met mijn rechterhand in mijn broekzak.

Begin juni gaan we met onze leefgroep op paratocht. Het wordt leuk en lastig in het bos. En dan gebeurt het. Ik val. Mijn rechterhand zit toevallig in mijn mouw geklemd. Door de schrik krijg ik er nog een schok bij. Pijn vlamt door mijn arm. Edwin en Tore snellen naar me toe om me overeind te helpen. Mijn hand zit heel vreemd tegen mijn arm gekneld. Ik durf er niet goed naar te kijken. Wat is dat nu? Ik ben bang dat ik flauwval. En pijn dat het doet!

We zijn op paratocht ... zonder auto dus. Ik hoor en zie alles van in de verte. Er zit een waas voor mijn ogen en ik moet op mijn tanden bijten om tegen de pijn te vechten. Bijna alles wordt zwart. Ik begin vreselijk te zweten.

‘Kom,’ zegt Edwin dan, ‘hou je arm tegen je borst. We doen een auto stoppen op de weg hiernaast. Het is vijf minuten stappen. Zal het gaan?’

Ik knik zwakjes. Tien minuten later al worden we meegenomen door een vriendelijke man. Die heeft onmiddellijk gezien wat er aan de hand is. Nou, en of er wat aan de hand is! Edwin vraagt hem naar het ziekenhuis in Blaren–Heide te rijden. En ik blijf op mijn tanden bijten, met al die blokjes en draadjes eromheen. Het gaat, maar naar mijn rechterarm te kijken durf ik niet.

‘Gebroken zeker?’ zegt de man. Hij gluurt even in zijn achteruitkijkspiegel.

‘Ja ja,’ knikt Edwin. ‘Dappere kerel hé, onze para.’

Een dik halfuur later is mijn rechterarm in het gips verpakt, van mijn vingertoppen tot mijn schouder. Het is een dubbele armbreuk potverdorie. Er zijn twee beentjes gebroken. Dat wordt vele weken gips. Misschien zie ik mijn arm pas over zes of zeven weken terug. Dat betekent ook: Hongarije in het gips! Als je voor pech geboren bent ...

Die nacht blijf ik in het ziekenhuis in Blaren–Heide. Het is een woensdag: in de valavond staan pa en ma plotseling aan mijn bed. En Edwin. Die heeft ze de weg naar hier gewezen. Dat is een prettige verrassing. Ik lig tv te kijken. Eigenlijk was ik al vergeten dat het bezoekwoensdag is.

‘Hoi,’ zeg ik. Voorzichtig hef ik mijn witte arm op.

‘Hoi para! Wat een avontuur hé, jongen?’ Mijn ouders kijken erg bezorgd. Ik zucht diep.

‘Ik ben weer ten aanval geweest, hé!’

‘Heb je veel pijn? We weten alles al, hoor. We zijn al op de leefgroep in het Centrum geweest. Ze hebben het van naaldje tot draadje verteld.’

‘Hoe moet het nu met mijn proeven? Eten? Plassen? Kleren?’

‘Alles gaat, jongen, vergeet dat niet.’

‘Ja,’ knik ik, ‘alles gaat. Ook zonder handen. Hoe is het met Pavlov? En met de zussen?’

‘Je hebt de groeten van allemaal.’

‘Ze zullen opkijken als we hun van jouw nieuwe avontuur vertellen!’

‘Dat moet me net nu overkomen. Ik ben hier al ongeveer 300 dagen. Nu zullen ze me hier veel langer houden. En hoe moet het in Hongarije?’

‘Alle problemen hebben een oplossing. Hoe was het anders nog, deze week?’

‘Goed. Onze leefgroep heeft verkiezingen gehouden. Mathieu vond dat we een voorzitter moesten hebben. Voor als er problemen zijn.’

‘Aha. Leuk. En?’

Ik steek mijn witte arm omhoog.

‘Wel: ik ben voorzitter van leefgroep B.’

'Zeg, proficiat!'

'Ik kreeg de meeste stemmen. Jelle werd tweede.'

'En wat moet je zo allemaal doen als voorzitter?'

'Wel eh ... zien dat alles goed gaat, hé! En het werk verdelen en zo.'

'Het is een prima keuze. Wel wel, onze zoon is voorzitter!'

'Alleen jammer dat de voorzitter nu in het ziekenhuis ligt.'

'Maar in het Centrum zul je veel hulp krijgen. Morgen mag je al terug naar Zevenbossen, zei de dokter. Iemand zal de voorzitter voederen als een nestvogeltje, iemand zal braafjes zijn schoenveters dichtknopen en weer opendoen, iemand zal zijn plasser ... '

'Jajaah ... ' zucht ik. Dat komt net goed uit.

'Al wie op jou heeft gestemd, moet morgen zijn handtekening op je gipsarm zetten. En later kun je in de politiek gaan.'

'Dat zullen dan vooral de meisjes zijn,' zeg ik. En ik staar naar de tv alsof er niks aan de hand is. Als zwaargewonde para (net terug uit de woeste wouden) ben ik nu niet meer ruig. Als kersverse president moet ik nu vooral *cool* zijn. Een zware taak rust op mijn schouders. Eerst nog even een nachtje uitblazen in Blaren-Heide. En vanavond wordt het yoghurt.

HOOFDSTUK 27

Onze Belgische ploeg doet mee aan het wereldkampioenschap voetbal in Amerika. De doelman is de held van iedereen. In onze feestzaal hangt een grote driekleur. En er staan extra planten en tafels met parasols.

Op een avond is er een fuif met harde muziek. Het feest wordt niet voor de voetbalploeg gehouden. Die mogen, nee: moeten straks toch weer naar huis. Het feest is de afscheidsfuif van Tore en Mathieu. Die mogen naar huis. Tore is hier heel lang geweest; Mathieu pas enkele maanden. Er wordt gedanst op die loeiharde muziek. Met mijn gips blijf ik veilig aan de kant.

Nou, weer een afscheid dus. Twee ineens. Het doet me wel wat. Tore en Mathieu zijn goede vrienden geworden. In het begin had ik wel veel last ermee. Het liep niet altijd zo lekker. Ze waren erg luidruchtig, die twee zware jongens uit leefgroep B. En ruig. Maar nadat Mathieu me eens had gezegd dat hij begreep waarom ik vaak zo stil was, ging het prima. En werden we goede vrienden. En de vrienden van Mathieu zijn ook die van Tore. Dus ...

Ik werd zelfs hun voorzitter!

Zal ik ze ooit nog eens terugzien? Misschien gebeurt dat op het feest in augustus, hier in het Centrum. Misschien veel later, ergens op straat in een stad, als grote mensen. Herkennen we elkaar dan nog? Maar goeie vrienden blijven vrienden. Ook al zie je ze niet. Als je samen veel hebt meegemaakt, vergeet je ze niet. Tiens, ma heeft een prima idee voor mijn afscheidscadeau, wanneer ik hier zelf wegga. Ze wil

voor iedereen T-shirts laten bedrukken. Daarop zal staan: *GOEDE VRIENDEN BLIJVEN VRIENDEN*. Fijn idee. Ik ...

‘Hei! Wil jij niet dansen?’

Ik schrik op uit mijn gepeins. Iemand schreeuwt zowat mijn oor kapot. Het is Mark.

‘Nee,’ schud ik. ‘Mijn arm!’

‘Oké! Drink je nog een whisky? Op je goed rapport?’

‘Ja! Een dubbele! Zonder ijs!’

Dat is ook nog waar. Ik heb wat te vieren. Mijn schoolrapport bij juffrouw Els glanst van de mooie cijfers. Dat verdient een dubbele whisky. Ik kan er ook mijn verdriet weg mee spoelen. Want juffrouw Els, die zal ik heel erg missen.

Die volgende woensdag lach ik me een krik. Mijn pa arriveerde hier al eens met smurfenblauwe lippen. Nu verschijnt hij ... met een groene arm. Vader en zoon zitten allebei in het gips: hij links, ik rechts. Hij groen, ik wit.

‘Ik heb me wat geforceerd toen ik met collega’s ging kajakken,’ vertelt hij met een grijns. ‘En de dokter had alleen een groen verband om errond te wikkelen. Nu kijkt de hele wereld naar mij, met die gekke groene arm.’

‘Hoe lang moet je erin?’

‘Twee weken.’

‘Pf ... ik heb acht weken aan mijn been.’

‘Nee: aan je arm,’ verbetert pa.

We moeten natuurlijk samen op de foto. Die avond vertrekt op ons voetbalveld een luchtballon. Marijn De Valck (meneer Boma uit het televisiefeuilleton FC De Kampioenen) is de vedette van de partij. Ik krijg zijn handtekening op mijn witte arm. Mijn pa verbergt zich wat tussen de toeschouwers. Hij wil geen handtekening op zijn groene kajak-arm.

Ma neemt nog enkele foto’s van de overgebleven leefgroepvrienden. Er zijn er niet veel meer. Het is juli. Het grote afscheid staat voor de deur. En het wordt snoeiheet. Mijn arme arm zweet in het gips.

‘Lastig hé?’ zeg ik tegen pa. Hij knikt. Hij draagt zijn arm niet in een draagdoek en weet daardoor niet goed wat hij ermee aan moet. Het ding bungelt wat gek aan zijn lichaam, als een verloren voorwerp.

‘Het went wel, hoor. Gezondheid!’

‘Gezondheid!’

We tikken onze gipsarmen tegen elkaar. Acht weken tegen twee weken. Wit tegen groen. En op wit staat in grote letters: *BOMA*. En *LIEN*. En *EMMY*. En *AISHAH*. En *JELLE*. En *MARK*. En *LIESBET*.

Ja: als voorzitter ben je vaak helemaal bedrukt.

HOOFDSTUK 28

Eindelijk. Ik lig in bad, met al mijn kleren aan. En met mijn gips. Dat betekent: gedaan, afgelopen, goodbye, adieu!

Mark is de dader. Hij is het die me plotseling vastpakt en me in het bad gooit. Maar voorzichtig, in verband met mijn arm. Ik had het natuurlijk wel zien aankomen. Ik wachtte erop. Iedereen kijkt lachend toe. Het is dus eindelijk zover. Over enkele dagen neem ik voorgoed afscheid.

Diezelfde week brengt ma de T-shirts mee. *GOEDE VRIENDEN BLIJVEN VRIENDEN.* Iedereen krijgt er een van mij. Die voor Mathieu en Tore zal ik moeten opzenden. Ze zijn al naar huis. Vreemd, maar die laatste dagen hier vallen beter mee dan ik me had voorgesteld. Het is goed dat je afscheid neemt in schuifjes. Dan doet het minder pijn. Dat leerde ik intussen al wel. Af en toe gaat er iemand weg. Beetje bij beetje wordt mijn kamer leger en leger. Na onze reis naar Hongarije zullen we nog eens op bezoek komen. En in augustus is er een barbecuefeest voor iedereen.

Ze zijn allemaal blij met het T-shirt. Ik zie dat ze het dragen.

‘We zullen nu zelfs geen nieuwe voorzitter moeten kiezen,’ zegt Edwin. ‘Aishah, Lien, Emmy en misschien ook Jelle gaan binnenkort naar huis.’

‘Zal er dan niemand meer zijn?’

‘O, in september komen er nieuwe.’

Ja, zo gaat dat. Ik zal ze missen. Stuk voor stuk. En ik heb er al gemist. Domien bijvoorbeeld. Waar is de tijd. Ik hoor soms wat nieuws over hem. Het schijnt dat hij nog is gegroeid. Hij kan maar net door de deuropening.

En hoe zit het mijn aanvallen? Ik ga niet schokvrij naar huis. Ze komen minder vaak voor, maar ze zijn niet verdwenen. Ik heb er nog enkele per dag. Soms maar een of twee. De voorraad pilletjes gaat mee naar huis. Die moet ik natuurlijk blijven innemen. Dokter Dehaes vindt dat ik klaar ben om hier weg te gaan. Ik voel me ook stukken beter dan toen ik hier aankwam. Dat is het belangrijkste. Dat heb ik al geleerd. Op mijn nieuwe school proberen ze verder iets aan mijn aanvallen te doen. In september beginnen we er weer aan, veel dichterbij huis.

De allerlaatste dagen vliegen voorbij. Het is heel rustig en gezellig. We gaan uit eten. We doen wat tuinierwerk. Edwin en Mark proberen een kinderboerderij op te zetten, bij het wekje van Juul de ezel. Günther gaat met vakantie. Bruce heb ik al lang niet meer gezien. Zijn stage is voorbij. Mijn fiets, mijn kleren, mijn boeken, en alles waar ik mijn kamer mee opsmukte, worden stuk voor stuk naar West-Vlaanderen verhuisd. Alles wordt stil en leeg. Ook in mijn hart. Het voelt vreemd aan. Ik ben hier 318 dagen geweest. Ik heb wat verdriet. Maar het gaat. Straks rijden we naar Hongarije. Ik leef overal ter wereld.

Wanneer ik plotseling weer thuis ben, op het woonerf in Yserleie, is er bijna niemand. Iedereen is met vakantie. Of onzichtbaar. Zo gaat dat. Eigenlijk ben je altijd een beetje een eiland. Of schipbreukeling. Soms para. Soms voorzitter. Soms blij. Soms droevig. Thuis op mijn kamer kijk ik naar de herinneringen aan Zeven-

bossen. En in mijn eigen bed heb ik die avond een mooie droom. Ik hoop dat die ooit eens echt wordt. Geen bedrog.

HOOFDSTUK 29

Het is zondag. We zijn al twee dagen terug uit Hongarije. Het is een mooie, eenarmige reis geweest. Het was de tweede keer dat we het land bezochten. Alles gaat zo vlug. Waar hoor ik nu eigenlijk thuis: in Yserleie, in Zevenbossen of in Hongarije? Ik weet het niet. Ik heb geleerd overal een nest te bouwen. Ik denk heel hard na. En dan weet ik het: ik hoor thuis in mijn hoofd. Ik droom vaak. Niemand ziet het. Dat is goed. Ik ben waar ik wil zijn.

Maar soms droom ik te hard. Ik huppel over het tuinpad en ...

Hoe het komt, weet ik niet. Ik lig er weer. Als ik met mijn rechterarm naar mijn kin grijp, is het allemaal bloed wat ik zie. Mijn gips kleurt rood. Ik huil en roep. Ik word razend kwaad. Ik heb pijn: mijn kin ligt weer open, mijn borst is geschaafd.

'Het is altijd hetzelfde!' schreeuw ik. Ma en pa snellen toe en brengen me nar binnen.

'Is het erg?' snik ik.

Ma knikt: 'Het is erg. De wonde is weer open. Wacht.' Ze geeft me een handdoek en duwt die tegen mijn kin. 'Houden zo, ik bel vlug.'

Een kwartier later lig ik in een bed op de afdeling Spoedgevallen van het ziekenhuismet-weekenddienst. Ik krijg een pilletje om kalm te blijven. De wonde wordt schoongemaakt. Daarna komt een dokter die hechten. Vier draadjes gaan erin. Een grote pleister. Ze plakken verdorie mijn kop aan mijn hals. In Zevenbossen en Blaren-Heide kunnen ze dat veel beter.

Het wordt nog een duizelige zondag. Mijn kin voelt aan als boter. Hoeveel keer is dit al gebeurd? Ik heb nu bijna geen gevoel meer. Ik laat alles over mij heen gaan. Ik ben kwaad en moe en suf en verdrietig. En ik weet niet eens hoe het komt dat ik gevallen ben. Gestruikeld? Een schok? Zo'n bliksemanval? Zus Lise beweert dat ik te grote schoenen draag. Maar ik heb zulke grote voeten verdorie! Misschien ziet God me niet graag. Maar ik heb niets mispeuterd. Ik haat deze zondag als de ziekte.

HOOFDSTUK 30 (Slot)

Op maandag rijden we nog eens naar Blaren-Heide en naar Zevenbossen: mijn kin in het wit, mijn arm vuilwit. Ik ben een mens die volledig bestaat uit gips, verband, gaas, pleisters, blokjes, draadjes. In het ziekenhuis in Blaren-Heide wordt mijn gips verwijderd, na acht weken. Er komt een heel dun, melkwit armpje te voorschijn. Maar de dubbele breuk is goed genezen. Ik hoef geen kinesitherapie te volgen. We eten wat in de cafetaria. Ik moet opnieuw leren mijn rechterhand te gebruiken. Dan rijden we naar het Centrum in Zevenbossen. We delen Hongaarse drank en sigaret-

ten uit. Mark, Edwin en Günther zijn er. En een mini-leefgroepje: Aishah, Lien, Emmy, Jelle. Onze kaart uit de Hongaarse poesta is nog niet aangekomen. Maar plotse-ling daagt Tim op, de oudere jongen uit een andere leefgroep. Hij deelt elke dag de brieven en de kaarten uit. En wat legt hij net nu op de balie in leefgroep B? De poesta-kaart! Wat een toeval.

We doen natuurlijk ook het verhaal van mijn valpartij gisteren.

‘Ze hebben mijn kop aan mijn nek geplakt,’ zeg ik. ‘Ik kan bijna niet bewegen.’

‘Daar zullen we even iets aan doen,’ zegt Edwin. ‘Je hebt hier nog een klantenkaart, hoor!’ Hij verzorgt mijn kin opnieuw. De zoveelste sik. Na een uurtje nemen we af-scheid van iedereen. Het leven gaat ook hier gewoon door. Zonder mij.

Ik weet niet wat eerst gevoeld. Verdriet om het afscheid. (Maar heb ik wel genoeg verdriet?). Pijn door de nieuwe valpartij. (Die verdwijnt al.) Vreugde omdat mijn arm weer mijn arm is. (Moet je dat magere ding aan mij zien hangen!). En hoe moet het verder in september? Dat zullen we dan wel weer zien. Net als toen ik hier aankwam, tollende gedachten in mijn hoofd rond. Dan doe ik wat ik gewoonlijk doe als er veel dingen tegelijk op mij afkomen: ik duik weg in een dik boek, de hele weg lang. Wanneer ik eindelijk weer opkijk, zijn we thuis. Pavlov springt vrolijk blaffend tegen mij op.